Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
přednesené dne 25. července 2018 [1]

Věc C-377/16

Španělské království
proti

Evropskému parlamentu

„Výzva k vyjádření zájmu – Smluvní zaměstnanci – Řidiči – Listina základních práv Evropské unie – Články 21 a 22 – Nařízení č. 1 – Články 1, 2 a 6 – Používání jazyků v orgánech EU – Služební řád úředníků Evropské unie a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie – Článek 1d – Pracovní řád ostatních zaměstnanců – Článek 82 – Diskriminace na základě jazyka“

1. Touto žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se Španělsko domáhá zrušení výzvy k vyjádření zájmu, kterou vyhlásil Evropský parlament pro přihlášení uchazečů, kteří měli být přijati na místa řidičů (dále jen „výzva k přihlášení uchazečů“). Španělsko konkrétně tvrdí, že výzva k přihlášení uchazečů porušila pravidla upravující používání jazyků v orgánech EU, která stanoví nařízení č. 1 [2], pokud jde o komunikaci mezi uchazeči a Evropským úřadem pro výběr personálu (dále jen „EPSO“), a že ustanovení výzvy týkající se požadavku, aby uchazeči ovládali angličtinu, francouzštinu nebo němčinu jako druhý jazyk, představovalo diskriminaci, kterou zakazuje Listina základních práv Evropské unie [3] i služební řád úředníků EU a pracovní řád ostatních zaměstnanců [4].

2. Parlament uvedená tvrzení odmítá a uvádí, že Soudní dvůr by měl žalobu zamítnout [5].

1 – Původní jazyk: angličtina.

2 – Nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 17, 1958, s. 385; Zvl. vyd. 01/01, s. 3) ve znění pozdějších předpisů.

3 – Úř. věst. 2010, C 83, s. 389 (dále jen „Listina“).

4 – Nařízení č. 31 (EHS), 11 (Euratom), kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii, ve znění pozdějších předpisů [Úř. věst., anglické zvláštní vydání 1959–1962(I), s. 135], ve znění pozdějších předpisů; (dále jen „služební řád“).

5 – Pokud jde o tvrzení podobné povahy, viz také věc C-621/16 P, Komise v. Itálie, kterou Soudní dvůr právě projednává. Řada otázek předložených v uvedené věci je totožná s otázkami, které vyvstávají v projednávané věci, nebo se jim podobá. Můj kolega generální advokát Bobek bude své stanovisko v uvedené věci předkládat dne 25. července 2018.

3. V Evropské unii, jejíž motto zní „*in varietate concordia*“ a v níž je svoboda pohybu základním právem, může úloha jazyků nabývat na zvláštní důležitosti [6]. Má-li se však evropský projekt rozvíjet, musí uznávat praktické stránky světa v jeho aktuální podobě, což platí zejména pro situaci, kdy nyní existuje 552 možných kombinací kterýchkoli dvou z 24 úředních jazyků [7]. Právě tato otázka je pro toto stanovisko podstatná.

Právní rámec

Smlouva o Evropské unii

4. Článek 3 odst. 3 SEU stanoví, v rozsahu relevantním pro toto stanovisko:

„[…]

[Evropská unie] Respektuje svou bohatou kulturní a jazykovou rozmanitost a dbá na zachování a rozvoj evropského kulturního dědictví.“

Smlouva o fungování Evropské unie

5. Článek 24 SFEU stanoví:

„[…]

Každý občan Unie se může písemně obracet v jednom z jazyků uvedených v čl. 55 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii[8] na každý orgán nebo instituci, který je uveden v tomto článku nebo v článku 13 Smlouvy o Evropské unii[9], a má právo obdržet odpověď ve stejném jazyce.“

6. Článek 342 SFEU stanoví:

„Pravidla pro používání úředních jazyků v orgánech Unie stanoví Rada jednomyslně formou nařízení; pravidla obsažená ve statutu Soudního dvora Evropské unie tím nejsou dotčena.“

Listina

7. Článek 21 odst. 1 Listiny stanoví:

„Zakazuje se jakákoli diskriminace založená zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci.“

6 – V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 11. července 1985, Mutsch, 137/84, EU:C:1985:335, bod 11. Erudovaná a zábavná analýza jazykového a kulturního pozadí jazyků v Evropské unii viz Dorren, G., *Lingo – A language spotter's guide to Europe*, Profile Books, Londýn, 2014.

7 – Těmito jazyky v současnosti jsou angličtina, bulharština, čeština, dánština, estonština, finština, francouzština, chorvatština, irština, italština, litevština, lotyština, maďarština, maltština, němčina, nizozemština, polština, portugalština, rumunština, řečtina, slovenština, slovinština, španělština a švédština. Viz článek 1 nařízení č. 1 naposledy pozměněný nařízením Rady (EU) č. 517/2013 ze dne 13. května 2013, kterým se v důsledku přistoupení Chorvatské republiky upravují některá nařízení a rozhodnutí v oblasti volného pohybu zboží, volného pohybu osob, práva obchodních společností, politiky hospodářské soutěže, zemědělství, bezpečnosti potravin, veterinární a rostlinolékařské politiky, dopravní politiky, energetiky, daní, statistiky, transevropských sítí, soudnictví a základních práv, svobody, bezpečnosti a práva, životního prostředí, celní unie, vnějších vztahů, zahraniční, bezpečnostní a obranné politiky a orgánů (Úř. věst. 2013, L 158, s. 1).

8 – Tyto orgány a instituce zahrnují Parlament.

9 – Dotčené jazyky jsou totožné s jazyky uvedenými v poznámce pod čarou 7 výše.

8. Podle článku 22 Listiny:

„Unie respektuje kulturní, náboženskou a jazykovou rozmanitost.“

Nařízení č. 1

9. Vydáním nařízení č. 1 vykonala Rada pravomoc, kterou jí svěřil nynější článek 342 SFEU, a to stanovit pravidla upravující mimo jiné používání jazyků ze strany a uvnitř orgánů Evropské unie. V nyní platném znění toto nařízení uvádí:

„1. Úředními a pracovními jazyky orgánů Unie jsou angličtina, bulharština, čeština, dánština, estonština, finština, francouzština, chorvatština, irština, italština, litevština, lotyština, maďarština, maltština, němčina, nizozemština, polština, portugalština, rumunština, řečtina, slovenština, slovinština, španělština a švédština.

2. Texty zasílané orgánům členským státem nebo osobou podléhající jurisdikci členského státu se sepisují v jednom z úředních jazyků dle volby odesílatele. Odpověď se podává v témže jazyce.

3. Texty zasílané orgánem členskému státu nebo osobě podléhající jurisdikci členského státu se sepisují v jazyce tohoto členského státu.

4. Nařízení a jiné texty obecného dosahu se sepisují v úředních jazycích.

5. *Úřední věstník Evropské unie* vychází v úředních jazycích.

6. Orgány mohou stanovit podrobnosti o užívání jazyků svými vnitřními předpisy.

7. Užívání jazyků v řízení před Soudním dvorem stanoví jeho jednací řád.

8. V případě členských států, které mají více úředních jazyků, se používání jazyků stanoví na žádost dotyčného státu podle obecných pravidel vyplývajících z právních předpisů tohoto státu.“

Služební řád úředníků Evropské unie a pracovní řád ostatních zaměstnanců Unie

10. Článek 1 služebního řádu stanoví:

„Tento služební řád se vztahuje na úředníky Unie.“

11. Podle čl. 1a odst. 1:

„Pro účely tohoto služebního řádu se ‚úředníkem Unie‘; rozumí jakákoli osoba, která byla jmenována za podmínek stanovených tímto služebním řádem na místo zaměstnance jednoho z orgánů Unie na základě úřední listiny vydané orgánem uvedeného orgánu oprávněným ke jmenování.“

12. Článek 1d stanoví:

„1. Při používání tohoto služebního řádu se zakazuje jakákoli diskriminace na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických znaků, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického nebo jiného názoru, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, původu, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace.

[…]

6. Při zachování zásady zákazu diskriminace a zásady proporcionality musí být každé omezení těchto zásad odůvodněno objektivními a přijatelnými důvody a zaměřeno na dosažení oprávněných cílů obecného zájmu v rámci personální politiky […]“

13. Článek 5 odst. 1 služebního řádu uvádí, že pracovní místa, na která se vztahuje služební řád, se řadí podle povahy a významu odpovídajících služebních povinností. Článek 5 odst. 4 stanoví, že v příloze I je obsažena tabulka uvádějící druhy pracovních míst.

14. Kapitola 1 hlavy III služebního řádu nese název „Přijímání“ a zahrnuje články 27 až 34. Článek 27 stanoví:

„Přijímání se řídí potřebou orgánu zajistit si služby úředníků s nejvyšší úrovní způsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, vybraných na co nejširším zeměpisném základě ze státních příslušníků členských států Unie. Žádné pracovní místo nesmí být vyhrazeno státním příslušníkům určitého členského státu.

[…]“

15. Podle článku 28:

„Úředník může být jmenován pouze za podmínky, že

[…]

f) prokáže důkladnou znalost jednoho z jazyků Evropské unie a uspokojivou znalost dalšího jazyka Evropské unie v rozsahu nezbytném pro výkon služebních povinností.“

16. Příloha III služebního řádu nese název „Výběrová řízení“. Obsahuje řadu podrobných ustanovení týkajících se toho, jak mají být organizována výběrová řízení k přijímání úředníků.

17. Přílohou služebního řádu je dokument nazvaný „Pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie“ (dále jen „pracovní řád ostatních zaměstnanců“). Článek 1 uvedeného řádu stanoví, že zaměstnanci zaměstnaní Evropskou unií na základě smlouvy mají zahrnovat „smluvní zaměstnance“.

18. Článek 3a odst. 1 pracovního řádu ostatních zaměstnanců uvádí:

„Pro účely tohoto pracovního řádu se ‚smluvními zaměstnanci‘; rozumějí zaměstnanci, kteří nejsou zařazeni na pracovní místo uvedené v seznamu pracovních míst přiloženém k oddílu rozpočtu uvedeného orgánu a kteří jsou přijati k výkonu činnosti na plný nebo zkrácený úvazek: a) v orgánu, kde vykonávají manuální nebo podpůrné správně-technické činnosti […]“

19. Podle článku 3b pracovního řádu ostatních zaměstnanců:

„Pro účely tohoto pracovního řádu se ‚smluvními zaměstnanci pro pomocné práce‘; rozumějí zaměstnanci přijatí orgánem […]:

[…]

b) poté, co byly přezkoumány možnosti dočasného umístění úředníků v rámci orgánu, k zastoupení některých osob, které v současné době nejsou schopny vykonávat své služební povinnosti […]“

20. Článek 80 pracovního řádu ostatních zaměstnanců obsahuje řadu obecných ustanovení týkajících se smluvních zaměstnanců. Konkrétně odstavec 1 stanoví, že tito zaměstnanci se dělí do čtyř funkčních skupin, které odpovídají pracovním činnostem, které mají vykonávat. Podle odstavce 2 jsou činnosti týkající se funkční skupiny I popsány jako „[m]anuální nebo podpůrná správně technická činnost vykonávaná pod dohledem úředníků nebo dočasných zaměstnanců“. Odstavec 4 stanoví, že se mimo jiné použije obdobně článek 1d služebního řádu.

21. Kapitola 3 pracovního řádu ostatních zaměstnanců nese název „Podmínky přijetí“ a obsahuje články 82 až 84. V rozsahu relevantním pro projednávanou věc článek 82 stanoví:

„1. Smluvní zaměstnanci jsou vybíráni na nejširším možném zeměpisném základě z občanů členských států bez ohledu na rasový či etnický původ, filozofické nebo náboženské přesvědčení, věk nebo zdravotní postižení, pohlaví nebo sexuální orientaci a nehledě na rodinný stav nebo rodinnou situaci.

[…]

3. Smluvní zaměstnanec může být přijat, pouze pokud:

[…]

e) předloží doklady o důkladné znalosti jednoho z jazyků Unie a o dostatečné znalosti dalšího jazyka Unie v rozsahu nezbytném pro výkon jeho pracovních povinností.

[…]

5. [Evropský úřad po výběr personálu] poskytne na žádost jednotlivých orgánů pomoc při výběru smluvních zaměstnanců, zejména vymezením obsahu testů a uspořádáním výběrových řízení. Úřad zajistí průhlednost výběrových řízení na místa smluvních zaměstnanců.

[…]“

22. Článek 85 odst. 1 pracovního řádu ostatních zaměstnanců stanoví:

„Smlouvy smluvních zaměstnanců uvedených v článku 3a se mohou uzavírat na dobu určitou v délce nejméně tří měsíců a nejvýše pěti let. Nemohou být obnoveny více než jednou na dobu nejvýše pěti let. Souhrnná délka trvání počáteční smlouvy a prvního obnovení nesmí být u funkční skupiny I kratší šesti měsíců a u ostatních funkčních skupin kratší devíti měsíců. Každé další obnovení musí být na dobu neurčitou.

[…]“

23. Článek 88 stanoví:

„V případě smluvních zaměstnanců uvedených v článku 3b:

a) se smlouvy uzavírají na dobu určitou s možností obnovení;

b) skutečná doba trvání pracovního poměru u orgánu, včetně doby případného obnovení, nepřesáhne šest let.“

Skutkový stav, řízení a návrhová žádání účastníků řízení

24. Dne 11. dubna 2016 předsednictvo Parlamentu s ohledem na nedávné teroristické útoky v Bruselu rozhodlo [10], že přepravní služby pro poslance Evropského parlamentu by měly být zajišťovány výhradně za pomoci interních zdrojů. Právě toto rozhodnutí vedlo k tomu, že Parlament dne 14. dubna 2016 v *Úředním věstníku Evropské unie* zveřejnil výzvu k vyjádření zájmu nazvanou „Smluvní zaměstnanci – Funkční skupina I – řidiči (Ž/M) – EP/CAST/S/16/2016“ [11]. Účelem výzvy k přihlášení uchazečů bylo zřídit databázi uchazečů, kteří by mohli být přijati jako smluvní zaměstnanci ve funkční skupině I. Oddíl I výzvy k přihlášení uchazečů (nazvaný „Úvod“) uváděl, že k dispozici je přibližně 110 pracovních míst. Výzva dále doplňovala, že povaha úkolů spočívá v činnosti „řidiče“ a že pracovní pozice se budou nacházet převážně v Bruselu.

25. Oddíl II výzvy k přihlášení uchazečů, nazvaný „Povaha úkolů“, uváděl:

„Smluvní zaměstnanci budou vykonávat pod vedením úředníka nebo dočasného zaměstnance činnost řidiče. Úkolem může být např.:

– přeprava významných osob, úředníků nebo jiných zaměstnanců Evropského parlamentu v Bruselu, Lucemburku, Štrasburku a v ostatních členských státech a třetích zemích;

– přeprava návštěvníků (diplomatického personálu a dalších významných osob);

– přeprava věcí a dokumentů;

– přeprava pošty;

– zajištění řádného užívání vozidla, zejména jeho technického vybavení;

– zajištění bezpečnosti osob a věcí během přepravy v souladu s předpisy o provozu na pozemních komunikacích příslušné země;

– provádění nakládky a vykládky vozidel, bude-li to nutné;

– vykonávání administrativních prací a logistické podpory, bude-li to nutné.

[…]“

26. Oddíl IV výzvy k přihlášení uchazečů nesl nadpis „Podmínky přijetí“. Část C uvedeného oddílu se týkala jazykových znalostí uchazečů. Vyžadovala, aby uchazeči ovládali dva úřední jazyky Evropské unie. Pokud jde o jazyk označovaný ve výzvě jako „hlavní jazyk“, výzva uváděla, že uchazeči by měli mít velmi dobrou znalost (alespoň úroveň C1) jednoho z 24 úředních jazyků. U druhého jazyka výzva požadovala „uspokojivou znalost (úroveň B2)“ angličtiny, francouzštiny či němčiny [12].

27. Pokud jde o odůvodnění pro omezení volby druhého jazyka, část C oddílu IV uváděla:

„V souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu) ve věci C-566/10 P, Italská republika/Komise, je Evropský parlament povinen zdůvodnit v souvislosti s touto výzvou k vyjádření zájmu omezení volby druhého jazyka na omezený počet úředních jazyků Unie.

10 – Dne 22. března 2016 ráno došlo v Belgii ke třem koordinovaným sebevražedným útokům. Dva z nich se uskutečnily na letišti Zaventem a jeden ve stanici metra Maalbeek v centru Bruselu. Zahynulo 32 civilních osob a tři pachatelé a více než 300 osob utrpělo zranění.

11 – Úř. věst. 2016, C 131A, s. 1. Výzva k přihlášení uchazečů byla zveřejněna ve všech úředních jazycích.

12 – Specifikované jazykové úrovně vycházejí ze společného evropského referenčního rámce pro jazyky. Viz body 45 až 47 níže.

Uchazeči jsou tedy informováni o tom, že tři druhé jazyky vybrané pro účely této výzvy k vyjádření zájmu byly stanoveny s ohledem na služební zájem, který požaduje, aby byli nově přijatí pracovníci okamžitě schopni se zapojit do činnosti a efektivně komunikovat při své každodenní práci.

Vycházeje z dlouholeté zkušenosti Evropského parlamentu s jazyky, v nichž probíhá interní komunikace, a s přihlédnutím ke služebním zájmům útvarů v oblasti vnější komunikace a zpracovávání spisů, jsou nejvíce používanými jazyky angličtina, francouzština a němčina. Navíc podle hodnotících zpráv za rok 2013 má 92 % zaměstnanců znalosti angličtiny, 84 % zaměstnanců má znalosti francouzštiny a 56 % zaměstnanců má znalosti němčiny. U ostatních úředních jazyků nepřesahuje podíl zaměstnanců, kteří mají jejich uspokojivou znalost, 50 %.

Proto je při zvažování služebního zájmu a potřeb a schopností uchazečů – s ohledem na konkrétní oblast tohoto výběrového řízení – oprávněné požadovat znalost jednoho z těchto tří jazyků, a to s cílem zaručit, že bez ohledu na jejich první úřední jazyk budou všichni uchazeči ovládat alespoň jeden z těchto tří úředních jazyků jako jazyk pracovní.

Kromě toho v zájmu rovného zacházení musí každý uchazeč, i když je jeden z těchto tří jazyků jeho prvním úředním jazykem, mít uspokojivou znalost *druhého* jazyka, který si musí zvolit z těchto tří jazyků.

Hodnocení specifických jazykových dovedností umožňuje Evropskému parlamentu posoudit schopnost uchazečů ihned se zapojit do činnosti v prostředí, které je blízké tomu, v němž budou muset pracovat.“

28. Výzva k přihlášení uchazečů obsahovala řadu odkazů na úřad EPSO [13]. Konkrétně oddíl III výzvy uváděl, že výběrové řízení bude „zajišťovat Evropský parlament ve spolupráci s úřadem EPSO“, a oddíl VI požadoval, aby uchazeči vyplnili elektronickou přihlášku na stránkách úřadu EPSO.

29. Oddíl VIII výzvy k přihlášení uchazečů stanovil, že jména 300 uchazečů, kteří ve výběrovém řízení získali nejvyšší počet bodů a kteří splňují obecné i zvláštní podmínky uvedené ve výzvě k přihlášení uchazečů, budou zapsána do databáze uchazečů, kteří by mohli být přijati.

30. Oddíl IX výzvy k přihlášení uchazečů uváděl, že smlouva, která bude uzavřena s úspěšnými uchazeči, má být vypracována mimo jiné v souladu s článkem 3a pracovního řádu ostatních zaměstnanců. Smlouva měla být uzavřena na jeden rok a mohla být prodloužena o další jeden rok a poté případně podruhé prodloužena na dobu neurčitou.

31. Španělsko navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil výzvu k vyjádření zájmu nazvanou „Smluvní zaměstnanci – Funkční skupina I – řidiči (Ž/M) – EP/CAST/S/16/2016“ spolu s databází zřízenou podle oddílu VIII této výzvy a

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

32. Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou,

– zamítl žádost o zrušení databáze týkající se výzvy k přihlášení uchazečů jako neopodstatněnou a

– uložil žalobci úplnou náhradu nákladů řízení, včetně nákladů vynaložených Parlamentem.

13 – Úřad EPSO byl zřízen rozhodnutím Evropského parlamentu, Rady, Komise, Soudního dvora, Účetního dvora, Hospodářského a sociálního výboru, Výboru regionů a Veřejného ochránce práv 2002/620/ES ze dne 25. července 2002 o zřízení Úřadu pro výběr personálu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 197, s. 53; Zvl. vyd. 01/04, s. 46).

33. Španělsko i Parlament předložily písemná vyjádření. Řeči obou účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudním dvorem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 25. dubna 2018.

Právní posouzení

Předběžné úvahy

Přípustnost

34. Touto žalobou Španělsko napadá výzvu k vyjádření zájmu, kterou vyhlásil Parlament. Činí tak na základě článku 263 SFEU, který dává Soudnímu dvoru Evropské unie pravomoc přezkoumávat mimo jiné akty orgánů EU včetně aktů Parlamentu, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám. Výraz „Soudní dvůr Evropské unie“ je vymezen v článku 19 SEU ve smyslu „se skládá ze Soudního dvora [a] Tribunálu“.

35. Podle čl. 256 odst. 1 SFEU mají být za běžné situace žaloby napadající akty uvedených institucí podávány v prvním stupni u Tribunálu s výjimkou těch, které jsou ve statutu Soudního dvora Evropské unie vyhrazeny tomuto Soudnímu dvoru.

36. Pokud jde o projednávanou věc, článek 51 statutu stanoví: „Odchylně od pravidla obsaženého v čl. 256 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie je Soudní dvůr příslušný rozhodovat o žalobách uvedených v článcích 263 a 265 Smlouvy o fungování Evropské unie podaných členským státem proti: a) aktu nebo nečinnosti Evropského parlamentu nebo Rady nebo obou těchto orgánů jednajících společně […]“ Toto ustanovení pak uvádí výčet řady výjimek, z nichž žádná se netýká tohoto řízení.

37. Z toho podle mého názoru vyplývá, že Španělsko správně podalo projednávanou žalobu u tohoto Soudního dvora.

38. Pokud jde o lhůtu pro zahájení řízení, poslední odstavec článku 263 SFEU v rozsahu relevantním pro projednávanou věc stanoví, že řízení podle uvedeného článku musí být zahájeno ve lhůtě dvou měsíců ode dne vyhlášení příslušného aktu. Podle článku 50 jednacího řádu Soudního dvora se tato lhůta počítá od konce 14. dne po zveřejnění aktu v *Úředním věstníku Evropské unie* a podle článku 51 uvedeného jednacího řádu se připočítává dodatečná lhůta deseti dnů z důvodu vzdálenosti. V projednávané věci byla výzva k přihlášení uchazečů zveřejněna dne 14. dubna 2016 a při použití výše uvedených ustanovení lhůta pro podání žaloby skončila 8. července 2016. Vzhledem k tomu, že žaloba byla doručena kanceláři Soudního dvora dne 7. července 2016, mám za to, že žaloba byla podána v řádné lhůtě.

Nařízení č. 1 a jazykový režim orgánů EU

39. Nařízení č. 1 bylo prvním nařízením, které (tehdejší) Evropské hospodářské společenství přijalo. V době jeho přijetí existovaly čtyři úřední jazyky Společenství a stejný počet pracovních jazyků orgánů. Od té doby bylo nařízení několikrát změněno, aby odráželo vstup nových členských států a s tím i nové jazyky, které bylo tudíž nutné doplnit na příslušný seznam. V jiném ohledu nebylo nařízení podstatným způsobem pozměněno. Evropská unie se nyní skládá z 28 členských států a má 24 úředních jazyků a pracovních jazyků [14].

14 – Tyto jazyky jsou uvedeny v poznámce pod čarou 7 výše.

40. Jakkoli článek 6 nařízení č. 1 předpokládá, že orgány EU mohou stanovit podrobnosti o užívání jazyků svými vnitřními předpisy, Soudní dvůr konstatoval, že žádný orgán dosud nevyužil příležitosti tak učinit [15]. Z toho vyplývá, že pracovní jazyky orgánů jsou přinejmenším pro úřední účely stejné jako úřední jazyky.

41. To však neznamená, že určité orgány pro svou běžnou činnost případně nepřijaly méně formalizovaný provozní režim. Například Soudní dvůr tedy obdrží předkládací rozhodnutí od vnitrostátního soudu podle článku 267 SFEU v kterémkoli z úředních jazyků Evropské unie. Toto rozhodnutí bude přeloženo do všech ostatních jazyků [16], aby pak mohlo být oznámeno vládám členských států. Kromě toho článek 36 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že jednacím jazykem může být kterýkoli z úředních jazyků. Avšak vzhledem k tomu, že členové Soudního dvora jednají ve francouzštině a v tomto jazyce vypracovávají návrhy rozsudků, všechny ostatní dokumenty v podobě procesních písemností a písemných vyjádření (kromě těch, které jsou již vypracovány ve francouzštině) se po předložení překládají do tohoto jazyka. Nejsou zpravidla překládány do ostatních úředních jazyků. Takový požadavek by nebyl možný z hlediska výsledného objemu překladů i z hlediska s tím souvisejících nákladů. Na jedné straně lze tedy Soudní dvůr popsat jako skutečně mnohojazyčný orgán, pokud jde o způsob, jakým přistupuje k předkládacím rozhodnutím a určuje své jednací jazyky. Na druhé straně jeho interní pracovní postupy znamenají, že francouzština má zvláště významnou úlohu, a může tudíž být pro uchazeče užitečnější, než by byly jiné úřední jazyky (včetně angličtiny a němčiny).

42. Ostatní orgány nemají stejná omezení, a proto mohou být z hlediska svých vnitřních pracovních režimů pružnější a mít více než jeden jazyk, který pravidelně využívají ve své běžné činnosti. V projednávané věci Parlament žádá Soudní dvůr, aby akceptoval, že těmito jazyky jsou angličtina, francouzština a němčina [17].

43. Je také třeba poukázat na to, že bez ohledu na to, jaký hlavní režim v určitém orgánu pro používání jazyků platí, může se jazyk, který je nejběžněji používán v každodenní praxi v určité části tohoto orgánu, od tohoto režimu odchylovat. Vezmeme-li nejzjevnější, lze předpokládat, že pracovním jazykem v dánském překladatelském oddělení určitého orgánu bude dánština. Může se však také stát, že podobný výsledek bude mít historické důvody. Pokud by tedy v určitém útvaru nebo dílčím útvaru orgánu byla většina estonských státních příslušníků, bude pravděpodobné, že jazykem, který bude používat většina členů tohoto útvaru nebo dílčího útvaru, byť ne pravděpodobně všichni, bude estonština. Těmto členům nelze zakázat používání jejich mateřského jazyka na základě určité primární a pro ně irelevantní zásady týkající se používání pracovních jazyků v jejich orgánu [18].

15 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752, bod 67. Nic nenaznačuje, že by se toto stanovisko od vydání uvedeného rozsudku změnilo. Avšak viz rozsudek ze dne 6. září 2017, Slovensko a Maďarsko v. Rada, C-643/15 a C-647/15, EU:C:2017:631, body 199 až 205, kde se Soudní dvůr zabýval uplatněním článku 14 jednacího řádu Rady, dále také viz body 53 až 57 výše.

16 – Kromě maltštiny.

17 – Toto podle mého názoru příliš neodpovídá dokumentu Parlamentu, který nese název „Mnohojazyčnost v Evropském parlamentu“ a mimo jiné uvádí: „V Evropském parlamentu mají všechny úřední jazyky stejný význam. […] Evropský parlament se od ostatních orgánů EU odlišuje tím, že má povinnost zajistit co největší míru mnohojazyčnosti. […]“ Viz http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/cs/20150201PVL00013/Multilingualism.

18 – Někteří komentátoři upozornili, že jazykový režim se může lišit i v rámci jednoho orgánu, jestliže například určitá generální ředitelství Komise používají jako svůj hlavní jazyk angličtinu, zatímco jiná používají francouzštinu. Viz Grevier, R., a Lundquist, L., „Getting ready for a new Tower of Babel“, v *Linguistic Diversity and European Democracy*, Ashgate, 2011, s. 80.

Evropský úřad pro výběr personálu

44. Bod 1 odůvodnění rozhodnutí 2002/620 uvádí, že „[z] důvodů účelného a hospodárného využívání zdrojů je nutné vybavit společný interinstitucionální subjekt prostředky pro výběr úředníků a ostatních zaměstnanců Evropských společenství“. Článek 2 odst. 1 uvedeného rozhodnutí stanoví, že úřad EPSO vykonává pravomoci výběru personálu, které byly podle článku 30 odst. 1 služebního řádu [19] svěřeny orgánům oprávněným ke jmenování, u orgánů, které podepsaly rozhodnutí. Podle čl. 2 odst. 3 rozhodnutí je pravomoc přijímat rozhodnutí o jmenování úspěšných kandidátů ponechána dotčeným orgánům oprávněným ke jmenování. Článek 3 odst. 2 stanoví, že úřad EPSO „může“ být orgánům nápomocen při výběru ostatních zaměstnanců (včetně smluvních zaměstnanců).

Společný evropský referenční rámec pro jazyky

45. Společný evropský referenční rámec pro jazyky vypracovala Rada Evropy s cílem poskytnout transparentní, jednotný a komplexní základ, který bude mimo jiné sloužit k posuzování znalosti cizích jazyků [20]. Rámec dělí uživatele do tří širokých kategorií, z nichž každá se člení do dvou úrovní. Kategorie „B“ je popsána jako „samostatný uživatel“ a úroveň B2 představuje znalost popsanou jako „rozhled nebo vyšší pokročilost“ [21].

46. Ačkoli počet hodin studia potřebný k dosažení této úrovně se bude u jednotlivých osob lišit, kumulativní počet hodin obecně předpokládaný pro přípravu ke zkoušce pro úroveň B2 zřejmě činí 500 až 650 [22]. Nelze předpokládat, že všichni potenciální uchazeči ve výběrovém řízení v rámci projednávané věci budou ovládat druhý jazyk, ať angličtinu, francouzštinu, němčinu, či jiný jazyk [23], a to navíc na úrovni B2.

47. Naopak počet hodin požadovaných pro dosažení pokročilé úrovně kvalifikace profesionálního řidiče včetně školení týkajícího se bezpečnostních incidentů zřejmě řádově činí 200 hodin [24].

19 – Článek 30 služebního řádu stanoví: „Pro každé výběrové řízení jmenuje orgán oprávněný ke jmenování zkušební komisi. Tato komise vypracuje seznam vhodných kandidátů.“

20 – Viz https://www.coe.int/en/web/common-european-framework-reference-languages/.

21 – Úplný popis úrovně a stupně znalostí uživatelů uvádí příloha. Viz https://www.coe.int/en/web/common-european-framework-reference-languages/table-1-cefr-3.3-common-reference-levels-global-scale. Specifické deskriptory pro úroveň B2 jsou následující: „Dokáže porozumět hlavním myšlenkám složitých textů týkajících se jak konkrétních, tak abstraktních témat včetně odborně zaměřených diskusí ve svém oboru. Dokáže se účastnit rozhovoru natolik plynule a spontánně, že může vést běžný rozhovor s rodilými mluvčími, aniž by to představovalo zvýšené úsilí pro kteréhokoliv účastníka interakce. Umí napsat srozumitelné podrobné texty na širokou škálu témat a vysvětlit své názorové stanovisko týkající se aktuálního problému s uvedením výhod a nevýhod různých možností.“ Viz https://www.coe.int/en/web/common-european-framework-reference-languages/.

22 – Pro angličtinu viz https://support.cambridgeenglish.org/hc/en-gb/articles/202838506-Guided-learning-hours, kde se navrhuje 500 až 600 hodin. Pro francouzštinu viz http://www.alliancefr.ph/en/general-information, kde se navrhuje 560 až 650 hodin. Pro němčinu viz http://www.deutschkurse-leipzig.de/schule-team/niveaustufen-des-ger/, kde se navrhuje 640 hodin.

23 – Podle Komisí provedeného zvláštního šetření Eurobarometru č. 386, *Europeans and their Languages* z června 2012 jen o málo více než polovina Evropanů tvrdí, že vedle svého mateřského jazyka hovoří i dalším jazykem. U osob, které dokončily vzdělávání ve věku 16 až 19 let, činil průměrný podíl osob s alespoň jedním dalším jazykem ve všech členských státech 48 % a u osob, které dokončily vzdělávání ve věku 15 let, činil odpovídající podíl 22 %. Jak lze předpokládat, procento osob s vysokoškolským vzděláním, které uvedly toto tvrzení, bylo výrazně vyšší (více než 75 %). Viz ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/archives/ebs/ebs_386_en.pdf. Část B oddílu IV výzvy k přihlášení uchazečů pouze vyžadovala, aby uchazeči měli dokončenou povinnou školní docházku.

24 – Viz https://www.cefs-formation.com/.

Smluvní zaměstnanci

48. Před reformou služebního řádu v roce 2004[25] orgány přijímaly zaměstnance buď jako úředníky (zahrnující administrátory a asistenty), nebo jako ostatní zaměstnance (zahrnující dočasné a pomocné zaměstnance). Uvedená reforma zrušila kategorii pomocných zaměstnanců[26] a zavedla novou kategorii „smluvních zaměstnanců". Rovněž pozměnila ustanovení přílohy I, jež upravují povahu úkolů, které mají úředníci vykonávat.

49. Dříve poměrně rozsáhlý seznam úkolů uvedený v příloze I měl za následek to, že řidiči mohli být a běžně také byli přijímáni jako úředníci[27]. Měli tak nárok na výhody poskytované úředníkům podle služebního řádu, a to včetně v podstatě stálého zaměstnání v případě, že dokončí příslušnou zkušební dobu a nedopustí se žádného kázeňského přestupku, který by odůvodňoval propuštění ze zaměstnání.

50. Reforma rozdělila smluvní zaměstnance do dvou kategorií. První, upravená článkem 3a pracovního řádu ostatních zaměstnanců, zahrnuje zaměstnance, kteří byli přijati, aby mimo jiné vykonávali „manuální nebo podpůrné správně-technické činnosti"[28]. Druhá, kterou upravuje článek 3b, do značné míry představuje zaměstnance najaté krátkodobě. V kontextu projednávané věci je uvedený rozdíl zásadní. Článek 85 odst. 1 pracovního řádu ostatních zaměstnanců uvádí, že smlouvy smluvních zaměstnanců přijatých podle článku 3a se po prvním obnovení obnovují na dobu neurčitou. Pokud jde o zaměstnance přijaté podle článku 3b, článek 88 písm. b) pracovního řádu ostatních zaměstnanců naopak stanoví, že maximální doba trvání pracovního poměru u orgánu nepřesáhne šest let. Z oddílu IX výzvy k přihlášení uchazečů je jasné, že úspěšní uchazeči měli být přijati podle článku 3a pracovního řádu ostatních zaměstnanců, nikoli podle článku 3b.

51. Reforma také zúžila seznam úkolů uvedených v příloze služebního řádu, pro které lze úředníky přijímat. Úloha řidiče přitom byla vyloučena. Tuto úlohu tudíž zahrnují pracovní činnosti, kterými mají být pověřeni smluvní zaměstnanci v rámci funkční skupiny I, jak stanoví článek 80 pracovního řádu ostatních zaměstnanců[29].

52. Z reformy vyplynulo, že orgán, který hodlá po 1. květnu 2004 přijmout řidiče jako stálé nebo zdánlivě stálé zaměstnance, je musí přijmout jako smluvní zaměstnance spadající do funkční skupiny I podle článku 3a pracovního řádu ostatních zaměstnanců a nikoli jako úředníky, jak tomu bylo dříve.

Mnohojazyčnost v Evropské unii: judikatura Soudního dvora

53. Soudní dvůr došel k závěru, že Evropská unie „usiluje o zachování mnohojazyčnosti", jejíž význam je připomenut v čl. 3 odst. 3 čtvrtém pododstavci SEU[30]. Toto úsilí se mi zdá být východiskem pro analýzu používání jazyků v Unii a v jejích orgánech a při komunikaci s nimi (jako v projednávané věci). Soudní dvůr nicméně uznal, že z této hlavní zásady mohou existovat výjimky.

25 – Podle nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004, kterým se mění služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství (Úř. věst. 2004, L 124, s. 1).

26 – Tím, že bylo stanoveno, že po 31. prosinci 2006 nebudou přijímáni noví pomocní zaměstnanci.

27 – Jako asistenti (kategorie D).

28 – Viz čl. 3a odst. 1 písm. a) a článek 80 pracovního řádu ostatních zaměstnanců.

29 – Viz bod 50 výše.

30 – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. května 2015, Španělsko v. Rada, C-147/13, EU:C:2015:299, bod 42, a ze dne 6. září 2017, Slovensko a Maďarsko v. Rada, C-643/15 a C-647/15, EU:C:2017:631, bod 203.

54. Soudní dvůr byl požádán, aby tyto výjimky zvážil ve svém nedávném rozsudku velkého senátu ze dne 6. září 2017 ve věci Slovensko a Maďarsko v. Rada [31], která se týkala žalob na neplatnost rozhodnutí Rady (EU) 2015/1601 ze dne 22. září 2015, kterým se stanoví dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka [32]. Toto rozhodnutí bylo přijato v souvislosti s výjimečnými migračními toky uprchlíků v oblasti Středomoří, které vytvářely značný tlak na jižní vnější pozemní a mořské hranice EU, zvláště ve vztahu k Itálii a Řecku. Dne 17. září 2015 Parlament přijal usnesení, kterým schválil návrh Komise týkající se rozhodnutí, kterým se stanoví dočasná opatření v této oblasti, a to s ohledem na „mimořádně naléhavou situaci a nutnost vypořádat se s ní bez dalšího otálení“. Rozhodnutí samo zmiňuje vyrovnání se s „nouzovou situací vyznačující se náhlým přílivem státních příslušníků třetích zemí do [Itálie a Řecka]“ a stanoví relokaci 120 000 žadatelů o mezinárodní ochranu do jiných členských států [33].

55. Zatímco původní návrh rozhodnutí, který připravila Evropská komise, byl vypracován ve všech úředních jazycích, texty, které stanovily následné po sobě jdoucí změny návrhu včetně textu rozhodnutí ve znění přijatém Radou, byly za této mimořádně naléhavé situace poskytnuty členským státům pouze v angličtině, ačkoli předseda Rady zřejmě všechny změny přednesl ústně a bylo zajištěno simultánní tlumočení do všech úředních jazyků. Maďarsko a Slovenská republika podaly stížnost, podle níž posledně uvedená skutečnost představovala porušení čl. 14 odst. 1 a 2 jednacího řádu Rady [34]. Rada sama se opírala o čl. 14 odst. 2 svého jednacího řádu a uvedla, že žádný členský stát nevznesl námitku proti tomu, že podrobnosti o změnách nebyly poskytnuty ve všech úředních jazycích [35].

56. Ve svém rozsudku Soudní dvůr upozornil na uvedenou situaci a na to, co označil za „katastrofální humanitární situaci, již [uprchlická krize] vyvolala v členských státech“ [36]. Dospěl k závěru, že způsob, jakým Rada vykládá svůj jednací řád, musí být akceptován, neboť její „přístup je totiž vyvážený a flexibilní a Radě pomáhá pracovat efektivně a rychle, což je důležité hlavně v naléhavých situacích, které jsou důvodem pro přijímání dočasných opatření na základě čl. 78 odst. 3 SFEU“ [37].

57. Tento přístup podle mého názoru shrnuje nezbytný základ, na němž lze výjimky z jazykového režimu podporujícího mnohojazyčnost v rámci Evropské unie akceptovat. Jestliže se žádá o zavedení výjimky, je třeba provést posouzení vyváženosti. Musí existovat odůvodnění (v uvedeném případě mimořádně naléhavá situace) a stejně tak musí v možné míře existovat ochranná opatření (v uvedeném případě právo členského státu vyžádat si překlad do jednoho nebo více úředních jazyků a zajištění tlumočnických služeb). Zastávám názor, že tyto aspekty musí představovat vstupní údaje analýzy odchylek, které se v projednávané věci Parlament snaží odůvodnit.

První žalobní důvod: porušení článků 1 a 2 nařízení č. 1, článku 22 Listiny a článku 1d služebního řádu vyplývající z údajného požadavku, aby uchazeči používali při komunikaci s úřadem EPSO angličtinu, francouzštinu nebo němčinu

58. Tímto žalobním důvodem Španělsko v zásadě tvrdí, že výzva k přihlášení uchazečů obsahovala několik nesprávných právních posouzení, neboť vyžadovala, aby uchazeči s úřadem EPSO komunikovali anglicky, francouzsky nebo německy, aby nepoužívali ostatní jazyky a předkládali své přihlášky v jednom z uvedených jazyků.

31 – C-643/15 a C-647/15, EU:C:2017:631.

32 – Úř. věst. 2015 L 248, s. 80.

33 – Viz čl. 1 odst. 1 a čl. 4 odst. 1.

34 – Článek 14 jednacího řádu Rady ze dne 1. prosince 2009 stanoví: „1. Nerozhodne-li Rada z důvodu naléhavosti jednomyslně jinak, vede svá jednání a přijímá rozhodnutí pouze na základě dokumentů a návrhů vypracovaných v jazycích stanovených platnými pravidly pro užívání jazyků. 2. Každý člen Rady je oprávněn vznést námitku proti jednání, není-li znění navrhovaných změn vypracováno v jazycích podle odstavce 1, které určí“.

35 – Viz body 3, 196, 201 a 204 rozsudku.

36 – Viz body 114 a 115 rozsudku.

37 – Viz bod 203 rozsudku.

59. Nežli přistoupím k podrobnému rozboru argumentů účastníků řízení, je třeba se zabývat i samotnou výzvou k přihlášení uchazečů. Nejprve konstatuji, že odůvodnění uvedené pro omezení volby druhého jazyka v části C oddílu IV [38] se řídí standardním vzorem uplatňovaným v oznámeních o výběrových řízeních a ve výzvách k vyjádření zájmu od vydání rozsudku ze dne 27. listopadu 2012 ve věci Itálie v. Komise [39].

60. Následující ustanovení jsou zvláště významná:

– ačkoli výzvu k přihlášení uchazečů vydal Parlament, výzva uváděla, že výběrové řízení je pořádáno za „technické podpory“ úřadu EPSO (oddíl I),

– uchazeči měli podat přihlášky elektronicky na webové stránce úřadu EPSO a měli se řídit zde uvedenými pokyny, zejména pokyny úřadu EPSO pro podávání elektronických přihlášek (dále jen „pokyny pro podávání elektronických přihlášek“) (oddíl VI) [40],

– výběrové řízení mělo vycházet výhradně [41] z kvalifikačních předpokladů, a to na základě posouzení podrobných odpovědí uchazečů na otázky v přihlášce (oddíl VII),

– jakékoli nepravdivé informace uvedené uchazečem během výběrového řízení povedou k jeho vyloučení (oddíl XI).

61. Výzva k přihlášení uchazečů neobsahovala žádné výslovné pokyny ohledně jazyka, v němž měla být přihláška vyplněna, ani neuváděla žádné informace o tom, co by měli učinit uchazeči, kteří si nejsou jisti, jak mají s přihláškou postupovat.

62. Primární argument Španělska v rámci tohoto žalobního důvodu zní, že výzva k přihlášení uchazečů porušila články 1 a 2 nařízení č. 1. Komunikace týkající se projednávané věci zahrnuje žádosti o informace před podáním přihlášky i samotné podání přihlášky. Samotné podání má zvláštní význam vzhledem k tomu, že výběrové řízení bylo koncipováno jako jednofázové a nebylo využito žádné následné hodnotící centrum. Uchazeči, kteří odpovídají na výzvu k vyjádření zájmu o pracovní místa v orgánu EU, nemohou být již z podstaty této odpovědi považováni za osoby nacházející se v situaci, která je v rámci daného orgánu čistě interní, a proto se na uchazeče budou vztahovat více omezující jazyková ustanovení služebního řádu [42].

63. Španělsko tvrdí, že vzhledem ke způsobu, jakým byla výzva k přihlášení uchazečů formulována, osoby, které zvažovaly podání přihlášky, získaly dojem, že nemají jinou možnost, než pokládat případné otázky týkající se výběrového řízení [43] a vyplnit přihlášku v angličtině, francouzštině nebo němčině, přestože to není jejich mateřský jazyk. Jakkoli zde nedošlo k porušení nařízení č. 1 *de iure*, došlo k porušení *de facto*.

38 – Viz bod 27 výše.

39 – C-566/10 P, EU:C:2012:752. Viz mimo jiné rozsudky ze dne 24. září 2015, Itálie a Španělsko v. Komise, T-124/13 a T-191/13, EU:T:2015:690, bod 6; ze dne 17. prosince 2015, Itálie v. Komise, T-295/13, nezveřejněn, EU:T:2015:997, bod 32; a ze dne 15. září 2016, Itálie v. Komise, T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, bod 11.

40 – Pokyny úřadu EPSO pro podávání elektronických přihlášek jsou k dispozici na adrese https://epso.europa.eu/manuals/online-application-manual_en. V době přípravy stanoviska je dostupná verze označena jako „poslední aktualizace: duben 2016“. Proto se bude jednat o verzi, která byla v platnosti v době výzvy k přihlášení uchazečů. Dokument je k dispozici ve všech úředních jazycích.

41 – Zvýrazněno v originále.

42 – Viz například bod 96 níže.

43 – Je zarážející, že Španělsko u tohoto žalobního důvodu ve své žalobě uvádí, že se týká pouze komunikace mezi uchazeči a úřadem EPSO. Následně do svých argumentů zařazuje otázku komunikace mezi těmito uchazeči a Parlamentem. Vzhledem k tomu, že to však neuvádí žalobní důvod, který Španělsko formulovalo, a vzhledem k tomu, že Španělsko podle mého názoru neprokázalo, že komunikace s Parlamentem byla naznačovaným způsobem omezena, tímto aspektem se dále nezabývám.

64. Podpůrně, pokud by Soudní dvůr nesouhlasil s jeho argumenty týkajícími se použitelnosti nařízení č. 1, Španělsko tvrdí, že omezení je bezdůvodné, a dokonce, pokud by bylo stanovisko v tomto ohledu jiné, že je omezení nepřiměřené. Došlo tudíž k porušení článku 22 Listiny a čl. 1d odst. 1 a 6 služebního řádu.

65. Parlament člení svou odpověď na dvě části. První se zabývá komunikací s uchazeči. Zdůrazňuje, že výzva k přihlášení uchazečů neobsahovala žádná omezení jazyka, který mají uchazeči použít při komunikaci s Parlamentem nebo s úřadem EPSO. Přinejmenším pokud jde o otázky předložené Parlamentu, někteří uchazeči skutečně použili svůj mateřský jazyk, aby Parlamentu položili dotazy, a Parlament na dotazy v příslušném jazyce odpověděl.

66. Parlament dále odkazuje na zásadu, podle níž pro akty evropských orgánů platí domněnka zákonnosti, a na judikaturu, jež stanoví, že vyžaduje-li předpis sekundárního práva Unie výklad, musí být v co největším možném rozsahu vykládán tak, aby byl slučitelný s ustanoveními Smlouvy, a nikoli tak, aby výklad vedl k neslučitelnosti předpisu se Smlouvou [44].

67. Druhá část odpovědi Parlamentu se týká přihlášky samotné. Jakkoli Parlament připouští, že přihláška byla „z technických důvodů“ k dispozici pouze v angličtině, francouzštině nebo němčině, trvá na tom, že z toho nevyplývala jakákoli povinnost uchazečů použít uvedené jazyky. Řada z nich skutečně vyplnila přihlášku ve vlastním jazyce a jejich přihláška byla řádně zpracována, dle potřeby za využití služeb hodnotitelů v příslušném jazyce.

68. Vzhledem k tomu, že analýza jejich přihlášky by mohla zkreslit přístup k argumentům Španělska, budu se zabývat otázkami unijního práva, které uvedl Parlament a které jsou zmíněny v bodě 66 výše, nežli přejdu k otázce podstaty tvrzení Španělska. Zaprvé je pravda, že Soudní dvůr došel k závěru, že aktům orgánů EU svědčí presumpce legality, a zakládají tedy právní účinky tak dlouho, dokud nejsou (mimo jiné) zrušeny rozsudkem Soudního dvora nebo prohlášeny neplatnými v návaznosti na námitku protiprávnosti. Soudní dvůr popsal účel uvedeného pravidla tak, že je odrazem nutnosti zachovat stabilitu právních vztahů [45]. Avšak pomineme-li otázku, jak důrazně musí být toto pravidlo uplatňováno na čistě správní rozhodnutí přijatá těmito orgány, je nutné upozornit, že se jedná o prvek procesní. Jinými slovy, v jeho důsledku nevzniká ve vztahu k těmto aktům žádná věcná přednost nebo *imprimatur*. Soudní dvůr pouze stanoví, že tyto akty zůstávají v platnosti, pokud a dokud nejsou úspěšně napadeny u soudů EU. Proto ze zásady, které se Parlament dovolává, nedovozuji žádné užitečné vodítko. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci podalo námitku Španělsko, je nutné posoudit opodstatněnost této námitky.

69. Zadruhé, pokud jde o otázky výkladu, výše citovaná judikatura Soudního dvora [46] odráží dokonale důvodný názor, že u orgánů by měla platit domněnka, že jednají v souladu se Smlouvami. V případech nejednoznačnosti nebo pochyb by měl být proto upřednostněn výklad na základě tohoto pravidla. Více však závěry Soudního dvora nepředstavují. Neznamenají (jak Parlament patrně naznačuje) výkladové pravidlo, podle něhož má být výkladu, který předkládá jeden z orgánů v řízení před Soudním dvorem, přiznáno jakési preferenční zacházení oproti výkladu, který předkládá účastník řízení, který příslušný akt napadá.

70. Je tudíž nutné zabývat se podáními Španělska, a k tomu nyní přistoupím. Nejprve se budu věnovat jeho hlavnímu argumentu [47].

44 – Parlament v tomto ohledu cituje rozsudek ze dne 13. prosince 1983, Komise v. Rada, 218/82, EU:C:1983:369, bod 15.

45 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. října 2004, Komise v. Řecko, C-475/01, EU:C:2004:585, body 18 a 19 a citovaná judikatura.

46 – Viz bod 66 a poznámka pod čarou 44 výše.

47 – Viz body 62 a 63 výše.

71. V tomto ohledu se Španělsko značnou měrou opírá o rozsudek velkého senátu Soudního dvora ve věci Itálie v. Komise [48]. Je užitečné uvedený rozsudek podrobně posoudit. V uvedené věci byl Soudní dvůr požádán, aby mimo jiné posoudil, zda úplné zveřejnění oznámení o výběrovém řízení v *Úředním věstníku Evropské unie* pouze ve třech jazycích (angličtině, francouzštině a němčině) doplněné souhrnným zveřejněním v ostatních úředních jazycích splňuje požadavky nařízení č. 1 ve spojení se služebním řádem. Komise tvrdila, že služební řád se použije nejen vůči úředníkům EU, ale i vůči osobám, které se postavení úředníka domáhají [49].

72. Soudní dvůr nepřistoupil na argument, podle něhož nařízení č. 1 není použitelné na úředníky a ostatní zaměstnance orgánu, ani na tvrzení, že lze *a fortiori* říci, že nařízení není použitelné na uchazeče v externím výběrovém řízení.

73. Soud však dále doplnil, že není nezbytné, aby určil, zda sporná oznámení o výběrových řízeních spadají do působnosti čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1 (jakožto „texty obecného dosahu“). Důvodem byla skutečnost, že z čl. 1 odst. 2 přílohy III služebního řádu jasně vyplývá, že oznámení o otevřeném výběrovém řízení musí být v úplném znění zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* – implicitně ve všech úředních jazycích. Z toho vyplývalo, že souhrnné zveřejnění v jiných jazycích než v angličtině, francouzštině a němčině není dostatečné. Kromě toho vzhledem k tomu, že uchazeči, jejichž mateřským jazykem byl některý z uvedených ostatních jazyků, byli znevýhodněni, pokud jde o správné pochopení těchto oznámení a lhůty pro přípravu a podání přihlášky do dotyčných výběrových řízení, došlo k rozdílnému zacházení na základě jazyka v rozporu s článkem 21 Listiny a s čl. 1d odst. 6 služebního řádu [50].

74. Soudní dvůr tudíž ve věci Itálie v. Komise nepřijal konečné rozhodnutí v otázce toho, zda jsou nařízení č. 1 nebo služební řád použitelné na uchazeče v externím výběrovém řízení. Použití kteréhokoli z uvedených právních předpisů mělo za následek totéž: sporná oznámení o výběrových řízeních musela být zrušena. Ačkoli okolnosti této věci a okolnosti projednávané věci nejsou totožné, existuje mezi nimi podle mého názoru dostatek podobností k tomu, aby byly odůvodnění a přístup Soudního dvora v uvedené věci uplatněny na projednávanou věc [51]. Nejprve tedy posoudím použití nařízení č. 1 na první žalobní důvod Španělska, nežli přejdu ke služebnímu řádu.

75. V tomto ohledu Španělsko opírá svůj první žalobní důvod o údajné porušení článků 1 a 2 nařízení č. 1. Druhé z uvedených ustanovení mimo jiné vyžaduje, aby texty zasílané orgánům EU osobou podléhající jurisdikci členského státu byly sepsány v jednom z úředních jazyků dle volby odesílatele a aby se odpověď podávala v témže jazyce.

76. Bylo skutečně uchazečům bráněno komunikovat s Parlamentem a s úřadem EPSO a vyplnit přihlášku v jiném jazyce než v angličtině, francouzštině nebo němčině?

77. V této souvislosti Parlament klade značný důraz na skutečnost, že výzva k přihlášení uchazečů nestanovila žádná výslovná pravidla pro používání komunikačního jazyka. Tak tomu skutečně je. To, že nejsou uvedeny žádné výslovné pokyny, však neznamená, že z výzvy nic nevyplývá implicitně. Podle mého návrhu otázkou je, co mohla rozumná osoba v postavení potenciálního uchazeče v dotyčném výběrovém řízení vyvodit z výzvy jako celku a z ostatních dokumentů a informačních zdrojů, na které výzva odkazuje.

48 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, C-566/10 P, EU:C:2012:752.

49 – V tomto smyslu viz bod 32 rozsudku.

50 – V tomto smyslu viz body 70 až 75 rozsudku.

51 – Věc Itálie v. Komise se konkrétně týkala otázky, jak měla být oznámení o externím výběrovém řízení pro administrátory a asistenty (a tudíž úředníky) zveřejněna v *Úředním věstníku Evropské unie*, zatímco sporná otázka v projednávané věci se týká jazyků pro komunikaci mezi uchazeči o pracovní místa smluvních zaměstnanců v rámci výzvy k vyjádření zájmu. Nicméně zásadní otázkou v obou věcech je použití nařízení č. 1 a služebního řádu na osoby, které nejsou v příslušný okamžik zaměstnány jedním z orgánů EU. V tomto ohledu bych připomněla, že zveřejnění oznámení rovněž představuje komunikaci, pouze k ní dochází v kontextu *Úředního věstníku Evropské unie*.

78. Začněme přirozeným východiskem v podobě samotné výzvy k přihlášení uchazečů. Potenciální uchazeč, který tento dokument čte, skutečně zjistí, že výzva neobsahuje žádné pokyny týkající se používání jazyků pro účely komunikace během výběrového řízení. Jestliže zvažuje položení dotazu nebo dotazů týkajících se řízení, vezme na vědomí i oddíl X, který uvádí e-mailovou adresu Parlamentu, která se má používat „[v] případě, že je v souvislosti s výběrovým řízením nutná další komunikace“.

79. Tentýž uchazeč si však rovněž povšimne prohlášení ve druhém odstavci oddílu I, podle něhož mělo být výběrové řízení pořádáno „za technické podpory“ úřadu EPSO, a požadavku stanoveného v oddíle VI, aby podal elektronickou přihlášku na webové stránce úřadu EPSO a řídil se zde uvedenými pokyny. Jestliže uchazeč tuto webovou stránku navštíví, zjistí, že formulář nutný pro zřízení účtu u úřadu EPSO (bez něhož nemůže pokračovat) je k dispozici pouze v angličtině, francouzštině nebo němčině [52].

80. Výzva k přihlášení uchazečů rovněž odkazuje na pokyny uvedené „zejména“ v pokynech pro podávání elektronických přihlášek. Předpokládejme, že uchazeč přejde k tomuto dokumentu. Oddíl 3 má nadpis „Formulář přihlášky online“. Poté, co si přečte pokyn, podle něhož musí přihlášku vyplnit v jazyce uvedeném ve výzvě, bude nevyhnutelně pokračovat dále, neboť v tomto případě nebyl žádný jazyk specifikován. Další bod dokumentu uvádí, že jelikož je internetové rozhraní žádosti v současné době k dispozici pouze v angličtině, francouzštině a němčině [53], měli by si uchazeči projít pokyny ve všech úředních jazycích EU v části, kterou dokument označuje jako „přehled“. Uvedený dokument obsahuje sérii překladů výrazů a spojení, které formulář elektronické přihlášky úřadu EPSO používá, z angličtiny, francouzštiny a němčiny. Není nijak uvedeno nebo naznačeno, že přihlášku lze vyplnit v kterémkoli jazyce; *a fortiori* by nebylo nerozumné vyvodit závěr, že jazyk, v němž je přihláška vypracována, by měl být jazykem, který se použije k jejímu vyplnění, a to tím spíše, že výzva k přihlášení uchazečů již dříve uváděla (v části C oddílu IV), že musí být prokázána „uspokojivá znalost“ těchto jazyků. Pokud však předpokládáme, že dotyčný uchazeč je přiměřeně bdělý a pozorný, nalezne v položce č. 159 pokyn: „Tuto přihlášku musíte vyplnit v angličtině, francouzštině nebo němčině“. Toto prohlášení by v něm jistě vzbudilo určité pochyby ohledně toho, jak by měl dále pokračovat, pokud jde o formulář přihlášky [54]. Parlament sám skutečně potvrdil, že takové bylo jeho stanovisko v odpovědi, kterou potenciálnímu uchazeči zaslal e-mailem dne 26. dubna 2016 (v řečtině) a která je přílohou jeho dupliky.

81. Pokud pokračujeme ve čtení pokynů pro podávání elektronických přihlášek, ale vrátíme se k otázce komunikace obecně, oddíl 5 pokynů uvádí, že otázky, které již nejsou řešeny na webové stránce úřadu EPSO, mohou uchazeči předložit úřadu EPSO prostřednictvím oddílu „Jak se na nás obrátit“ na jeho internetových stránkách. Kliknutím na odkaz „Jak se na nás obrátit“ v pokynech se uchazeči dostanou na webovou stránku, která uvádí řadu častých otázek („Časté otázky“). Pak procházejí částí, která se jeví jako dva soubory častých otázek, a následně jsou požádáni, aby na konci druhého souboru uvedli, zda nalezli odpověď, kterou hledali. Po kliknutí na „ne“ se objeví další obrazovka, která uvádí, že uchazeči mohou položit konkrétní otázky přímo úřadu EPSO. Následně je k dispozici formulář, který uchazeče mimo jiné vyzývá, aby si z úředních jazyků vybrali všechny jazyky, v nichž jim může být zaslána odpověď. Uchazeči musí zvolit nejméně dva jazyky.

52 – Viz https://europa.eu/epso/application/passport/index.cfm?action=create_profile.

53 – Nerozumím tomu, jaký přesný význam by měl mít výraz „application environment“ použitý v anglické verzi pokynů pro podávání elektronických přihlášek. Jako osoba, jejíž mateřštinou je angličtina, zde nenacházím žádný jasný význam a toto vyjádření se mi jeví přinejlepším jako žargon. Domnívám se, že uchazeč, jehož mateřštinou angličtina není, by tento výraz chápal ve smyslu „vše související s přihláškou“.

54 – Je skutečně třeba mít na paměti, že Soudní dvůr zdůraznil důležitost právní jistoty, když došel k závěru, že pravidla upravující volbu jazyků ve výběrových řízeních „musí stanovovat jasná, objektivní a předvídatelná kritéria, aby se uchazeč mohl v dostatečném předstihu seznámit s vyžadovanými jazykovými požadavky a mohl se za co nejlepších podmínek připravit na výběrová řízení“ (viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752, bod 90).

82. Na základě výše uvedeného bych dospěla k závěru, že zaprvé si uchazeč mohl důvodně vytvořit názor, že s úřadem EPSO může komunikovat v úředním jazyce dle svého výběru, nelze mu však zaručit, že odpověď obdrží v tomto jazyce. Zadruhé uchazeč po pročtení výzvy k přihlášení uchazečů a dokumentů, na které výzva odkazuje, dospěl k názoru, že je povinen vyplnit přihlášku v angličtině, francouzštině nebo němčině, a nikoli v jiném z úředních jazyků Evropské unie. Argument, který v tomto ohledu uvádí Parlament, podle něhož někteří uchazeči ve skutečnosti podali formulář v jazyce jiném než jsou uvedené tři jazyky, není podle mého názoru relevantní. Jak Španělsko správně připomíná, jiní potenciální uchazeči mohli být buď zcela odrazeni od podání přihlášky, nebo tak mohli učinit s menším úspěchem, neboť dotyčný jazyk nebyl jazykem, v němž by se mohli vyjádřit stejně snadno, jako ve svém mateřském jazyce.

83. Docházím proto k závěru, že výzva k přihlášení uchazečů porušila články 1 a 2 nařízení č. 1, pokud jde o jazyky, v nichž mohli uchazeči komunikovat s úřadem EPSO, a jazyk, v němž měla být vyplněna přihláška.

84. Lze současně říci, že došlo k porušení služebního řádu?

85. Španělsko v zásadě tvrdí, že omezení není nijak odůvodněno a že osoby, jejichž mateřským jazykem je angličtina, francouzština nebo němčina, budou zvýhodněny. Zejména budou lépe schopny popsat své kladné stránky a s menší pravděpodobnosti uvedou nepřesné informace. Omezení je navíc nepřiměřené, neboť i) jediná fáze výběrového řízení se opírala o písemné informace uvedené v přihlášce a ii) pokud by byly poskytnuty nesprávné informace, mohlo by to vést k vyloučení přihlášky.

86. Parlament má za to, že omezení uvedené Španělskem ve skutečnosti neexistovalo, a proto na argumenty tohoto členského státu podrobně neodpověděl.

87. Některá užitečná vodítka lze opět nalézt ve věci Itálie v. Komise [55]. V uvedené věci kromě záležitostí uvedených v bodech 71 a 72 výše Soudní dvůr zvažoval také to, zda nezveřejnění oznámení o otevřeném výběrovém řízení ve všech úředních jazycích představovalo diskriminaci. Dospěl k závěru, že uchazeči, jejichž mateřským jazykem nebyl některý z jazyků, v němž bylo v plném znění zveřejněno oznámení [56], byli znevýhodněni oproti těm, jejichž mateřským jazykem byl některý z těchto jazyků, a že toto znevýhodnění bylo důsledkem rozdílného zacházení na základě jazyka, které zakazuje článek 21 Listiny a čl. 1d odst. 1 služebního řádu [57]. Z toho vyplývalo, že každé omezení musí být odůvodněno objektivními a přijatelnými důvody a zaměřeno na dosažení oprávněných cílů obecného zájmu v rámci personální politiky. Vzhledem k tomu, že odůvodnění, které v uvedené věci předložila Komise, se nejevilo být věcně podložené, nebylo možné je mít za přiměřené, a tudíž došlo k diskriminaci na základě jazyka, kterou zakazuje článek 1d služebního řádu [58].

88. V projednávané věci Parlament neuvedl legitimní cíl nebo odůvodnění, což znamená, že Soudní dvůr nemá k dispozici materiál, s nímž by mohl pracovat. Podle mého názoru je však jasné, a to z důvodů, jež uvedlo Španělsko, že uchazeč, jehož mateřským jazykem nebyla angličtina, francouzština nebo němčina, by byl znevýhodněn oproti uchazečům, kteří jsou schopni se v jednom z těchto jazyků bez obtíží vyjadřovat. Tato skutečnost je zvláště významná za situace, kdy výběrové řízení, které je předmětem výzvy k přihlášení uchazečů, mělo být uspořádáno *výhradně* na základě podrobných

55 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, C-566/10 P, EU:C:2012:752.

56 – Tedy angličtina, francouzština a němčina.

57 – Není zcela jasné, proč se Španělsko rozhodlo zaměřit se na článek 22 Listiny a vyloučit článek 21. Obě ustanovení však byla popsána jako ustanovení s „potenciálně významným překrýváním“ (viz Craufurd Smith, R., *„Article 22 – Cultural, Religious and Linguistic Diversity*“, v The EU Charter of Fundamental Rights, Hart Publishing, 2014, s. 611). Vzhledem k tomu, že pro účely tohoto stanoviska lze říci, že první představuje pozitivní povinnost (respektovat jazykovou rozmanitost) a druhé představuje povinnost negativní (nediskriminovat mimo jiné na základě jazyka), nenavrhuji u tohoto rozlišení setrvat.

58 – Viz body 73 až 77 rozsudku.

odpovědí uchazečů na otázky v přihlášce a kdy jakékoli nepravdivé prohlášení uvedené v přihlášce mohlo vést k vyloučení[59]. Došlo tedy k diskriminaci na základě jazyka (a tudíž i k porušení čl. 1d odst. 1 služebního řádu) u těch uchazečů nebo potenciálních uchazečů, jejichž mateřský jazyk nespadal do jedné ze tří „upřednostněných" kategorií.

89. Vzhledem k tomu, že jsem dospěla k názoru, že prvnímu žalobnímu důvodu Španělska je z výše uvedených důvodů třeba vyhovět, není naprosto nezbytné pokračovat k posouzení širší otázky vzájemného vztahu mezi nařízením č. 1 a služebním řádem. Jak je uvedeno výše, Soudní dvůr zasedající ve velkém senátu ve věci Itálie v. Komise[60] výslovně odmítl v této otázce vydat rozhodnutí[61]. Pro úplnost se však budu stručně zabývat i touto záležitostí.

90. Začnu konstatováním, že v uvedené věci Soudní dvůr dospěl k závěru, že „[v] situaci, kdy neexistují zvláštní právní ustanovení vztahující se na úředníky a zaměstnance a kdy v této souvislosti neexistují ustanovení ve vnitřních předpisech orgánů dotčených spornými oznámeními o výběrových řízeních, z žádného právního aktu nevyplývá, že vztahy mezi těmito orgány a jejich úředníky a zaměstnanci byly zcela vyloučeny z rozsahu působnosti nařízení č. 1". Ihned poté pokračoval závěrem, že „[*t*]*otéž platí a fortiori, pokud jde o vztahy mezi orgány a uchazeči externího výběrového řízení, kteří v zásadě nejsou ani úředníky, ani zaměstnanci*"[62].

91. Dále bych připomněla, že textová analýza služebního řádu, který v článku 1 stanoví, že se vztahuje na „úředníky Unie" a v článku 1a uvádí, že tento výraz se má vykládat tak, že se jím rozumí „jakákoli osoba, *která byla jmenována* […] na místo zaměstnance", při prvním čtení naznačuje, že se služební řád na uchazeče o místo úředníka nevztahuje. Stejně tak článek 1 pracovního řádu ostatních zaměstnanců stanoví, že tento řád se vztahuje mimo jiné na zaměstnance, kterými jsou „smluvní zaměstnanci", přičemž tento výraz je vymezen v článku 3a jako „zaměstnanci, […] kteří jsou [dotyčným orgánem] *přijati* k výkonu činnosti na plný nebo zkrácený úvazek".

92. A konečně připomínám, že článek 2 nařízení č. 1 je konkrétním provedením článku 24 SFEU. Posledně uvedené ustanovení je vyjádřeno široce a neomezeně. Z toho podle mého názoru vyplývá, že článek 2 by neměl být vykládán v úzkém nebo omezujícím smyslu.

93. Mám za to, že každý z těchto aspektů by byl v rozporu s výkladem nařízení č. 1, jenž by v kterékoli dané věci vedl k rychlému odklonu od tohoto nařízení ve prospěch použití služebního řádu. Spíše by mohly naznačovat, že primárním účelem služebního řádu *není* upravovat vztahy mezi orgány a *uchazeči* o místo úředníka.

94. Je nicméně jasné, že služební řád se skutečně v některých ohledech na takové uchazeče vztahuje. Například kapitola 1 hlavy III, jež obsahuje články 27 a 28, nese nadpis „Přijímání" a nadpis přílohy III zní „Výběrová řízení". Každá z těchto částí stanoví podrobná pravidla týkající se jimi upravených záležitostí. Některá velmi obecně rovnocenná, přestože obecněji vyjádřená ustanovení týkající se způsobu přijímání smluvních zaměstnanců uvádí kapitola 3 pracovního řádu ostatních zaměstnanců nazvaná „Podmínky přijetí". Jakkoli žádný z těchto souborů ustanovení nezahrnuje jazykové požadavky, mohou se nařízení č. 1 a služební řád úředníků někdy překrývat.

59 – Viz bod 60 výše.

60 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, C-566/10 P, EU:C:2012:752.

61 – Viz bod 74 výše.

62 – Viz body 68 a 69 rozsudku (kurzivou zvýraznila autorka stanoviska).

95. Stojí za to prozkoumat uvedené překrývání poněkud podrobněji. Nařízení č. 1 především podle mého názoru nepřestane ve všech ohledech platit pro osobu, která se stane úředníkem nebo zaměstnancem Evropské unie, při jmenování takové osoby na její pracovní místo. Mám tudíž za to, že články 2 a 3 budou následně nadále použitelné pro komunikační sdělení, která tato osoba zašle a obdrží *jako osoba soukromá*. Podobně může mít na tuto osobu po jejím jmenování určitý dopad jednací řád přijatý orgánem EU podle článku 6 nařízení.

96. Je však jasné, že článek 2 nařízení č. 1 se nepoužije na komunikaci mezi jednotlivcem, který jedná v rámci výkonu své pracovní funkce, a orgánem, jakmile daný jednotlivec nastoupí na své pracovní místo úředníka nebo zaměstnance tohoto orgánu. V relevantním nebo použitelném rozsahu se tato komunikace bude řídit služebním řádem.

97. Lze říci, jak bylo naznačeno na jednání, že služební řád může být ve skutečnosti použitelný namísto nařízení č. 1 již dříve, a to k datu, kdy dotčená osoba podá přihlášku na místo úředníka nebo zaměstnance?

98. Podle mého názoru tomu tak není.

99. Je nutné zkoumat cíl článku 2 nařízení č. 1. Toto ustanovení se použije na dokumenty, tedy na písemnou komunikaci, a nikoli například na telefonní hovory či jiné formy ústní komunikace. Na základě jejich podstaty je nutné předpokládat, že komunikační sdělení v písemné podobě mají být z hlediska osoby, která je jejich původcem, považována za zvláště důležitá. Jasnost jejich významu je tudíž zásadní. Z tohoto pohledu má možnost komunikovat ve vlastním jazyce mimořádný význam. Vzhledem k tomu, že i poté, co svou přihlášku podal, může uchazeč řešit záležitosti, které chce projednat, nebo otázky, které chce položit písemně, nevidím žádný důvod, proč by pro něj po uvedeném okamžiku a před jeho nástupem na pracovní místo neměly platit výhody poskytované článkem 2.

100. To podle mě platí *a fortiori*, jestliže Soudní dvůr přijme můj závěr, že vhodnou úrovní, na které má být v případě řidičů stanovena „uspokojivá“ znalost druhého jazyka, je úroveň A2, a nikoli B2, jak uvádí výzva k přihlášení uchazečů [63]. Měla bych však vysvětlit, že tuto otázku nepovažuji z hlediska celé záležitosti za určující.

101. Obecněji zjišťuji, že v některých případech může mít otázka překrývání mezi nařízením č. 1 a služebním řádem jen malý, pokud vůbec nějaký význam. Buď ve skutečnosti nedojde k žádnému překrývání, nebo bude obsah příslušných ustanovení v obou právních nástrojích stejný. V jiných případech může použití obou souborů pravidel vést k témuž výsledku, jakkoli různou cestou. To se stalo ve věci Itálie v. Komise [64] a z výše uvedených důvodů je tomu tak podle mého názoru i v projednávané věci [65].

102. Co se stane, pokud mezi oběma předpisy zřejmě dojde ke konfliktu? V takovém případě mám za to, že s ohledem na jasné vyjádření Soudního dvora, pokud se nařízení č. 1 *obecně* použije na uchazeče ve výběrových řízeních a v rozšířeném smyslu v postupech výběru [66], bude nejprve nutné snažit se v maximální možné míře vyložit příslušné/příslušná ustanovení služebního řádu s ohledem na formulaci a účel nařízení č. 1 tak, aby se dosáhlo zamýšleného výsledku tohoto aktu. Pokud by to však

63 – Viz bod 127 níže.

64 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, C-566/10 P, EU:C:2012:752. Viz bod 74 výše.

65 – Viz body 75 až 83 výše.

66 – Viz bod 90 výše.

nebylo možné, mám za to, že přednost by mělo mít ustanovení, které má se spornou situací co nejužší a co nejreálnější souvislost. Jestliže služební řád úředníků stanoví zvláštní režim, který má upravovat konkrétní aspekt vztahu mezi dotyčným orgánem a osobou, která je uchazečem o místo úředníka, budou mít přednost podmínky uvedeného režimu [67].

103. Na základě všech výše uvedených důvodů mám za to, že prvnímu žalobnímu důvodu Španělska je třeba vyhovět.

Druhý žalobní důvod: porušení článku 82 pracovního řádu ostatních zaměstnanců v důsledku požadavku, aby uchazeči měli „uspokojivou" znalost jiného úředního jazyka Evropské unie, aniž by to bylo nutné pro výkon jejich pracovních povinností, nebo alternativně aniž by bylo nutné stanovit tento požadavek na úrovni B2

104. Tento žalobní důvod se primárně týká výkladu článku 82 odst. 3 písm. e) pracovního řádu ostatních zaměstnanců, který stanoví, že smluvní zaměstnanec může být přijat, pouze pokud předloží doklady o důkladné znalosti jednoho z jazyků a o „dostatečné znalosti" dalšího jazyka „v rozsahu nezbytném pro výkon jeho pracovních povinností".

105. Žalobní důvod lze z praktických důvodů rozdělit do dvou částí. V první části Španělsko argumentuje, že čl. 82 odst. 3 písm. e) by neměl být vykládán v tom smyslu, že druhý jazyk je vyžadován v každém případě. V druhé části Španělsko patrně tvrdí, že i pokud musí být ustanovení vykládáno tak, že vyžaduje druhý jazyk v každém případě, nebo pokud musí být toto ustanovení chápáno v tom smyslu, že druhý jazyk se vyžaduje v případě sporného výběrového řízení, není nezbytné stanovit úroveň na stupni B2. Přiměřená by byla úroveň nižší.

106. Pokud jde o první část žalobního důvodu, stanovisko Španělska vyžaduje, aby se čl. 82 odst. 3 písm. e) vykládal tak, že slova „v rozsahu nezbytném pro výkon jeho pracovních povinností" znamenají, že potřeba druhého jazyka vzniká pouze v rozsahu, v jakém dotyčné pracovní místo znalost takového jazyka nezbytně vyžaduje. V tomto případě tomu tak není, neboť podle Španělska prvořadé pracovní povinnosti úspěšného uchazeče zahrnují řízení vozidla. Španělsko rovněž upozorňuje na to, že výzva k přihlášení uchazečů [68] uvádí u jazyka jiného než první a druhý jazyk, který uchazeči upřesní ve své přihlášce, úroveň A2, což podle jeho názoru činí znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny na úrovni B2 zbytečnou.

107. Ve své odpovědi Parlament tvrdí, že Španělsko čl. 82 odst. 3 vykládá chybně a že znalost druhého jazyka je skutečně vyžadována.

108. V této souvislosti je třeba upozornit, že formulace čl. 28 písm. f) služebního řádu (který se použije na přijímání úředníků), čl. 12 odst. 2 písm. e) pracovního řádu ostatních zaměstnanců (který se použije na dočasné zaměstnance) a čl. 82 odst. 3 písm. e) pracovního řádu ostatních zaměstnanců (který se použije na smluvní zaměstnance) je totožná. Jakkoli Parlament a Rada mohly u kterékoli z dvou posledně uvedených kategorií přijmout méně náročný nebo odlišný standard, je zcela zjevné, že se rozhodly tak neučinit.

67 – Pro úplnost bych měla doplnit, že podle mého názoru se jedná o použití obecných výkladových pravidel, a nikoli pravidla *lex specialis*. Oblast působnosti nařízení č. 1 se zásadně liší od oblasti působnosti služebního řádu. První uvedený předpis stanoví pravidla pro použití úředních jazyků ze strany a uvnitř orgánů a pro způsob, jakým orgány komunikují s občany EU. Druhý předpis obsahuje řadu ustanovení, jimiž se má řídit vztah mezi těmito orgány a jejich úředníky a zaměstnanci. Popsat druhý uvedený předpis jako *lex specialis* vůči *lex generalis*, kterým by byl předpis první, se mi nejeví vhodné. Ohledně jiného názoru viz stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve věci C-621/16 P Komise v. Itálie, body 144 až 151.

68 – V oddíle VII bodě 10.

109. Je pravda, že existují určité rozdíly mezi jazykovými požadavky týkajícími se první kategorie a dalšími dvěma kategoriemi, neboť čl. 45 odst. 2 služebního řádu, který se týká pouze úředníků, stanoví, že „[ú]ředníci jsou povinni před svým prvním povýšením prokázat schopnost pracovat ve třetím jazyce, který je zařazen mezi jazyky uvedené v čl. 55 odst. 1 [SFEU]“.

110. Nedomnívám se však, že toto doplňující ustanovení má za následek to, že ustanovení týkající se jazykových znalostí při přijímání musí být vykládána odlišně pro úředníky a pro ostatní zaměstnance. Toto ustanovení chápu spíše tak, že posiluje pravidlo, podle něhož musí v zásadě všechny osoby přijaté orgány ovládat nejméně dva úřední jazyky. Ustanovení čl. 45 odst. 2 služebního řádu nemůže být již ze své podstaty použitelné na ostatní zaměstnance, neboť se na ně nevztahují pravidla povyšování.

111. Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 82 odst. 3 písm. e) pracovního řádu ostatních zaměstnanců by měl být podle mého názoru vykládán v tom smyslu, že všichni uchazeči o pracovní místo ostatního zaměstnance v orgánech musí předložit doklady o znalosti nejméně dvou úředních jazyků. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že požadavek druhého jazyka se použije pouze v případě, kdy lze prokázat, že tato znalost je nezbytná pro výkon pracovních povinností uchazeče. Argument, který v tomto ohledu uvádí Španělsko, proto musí být odmítnut.

112. Pokud jde o podání Španělska, která se týkají odkazu ve výzvě k přihlašování uchazečů na úroveň znalostí A2 u dalšího úředního jazyka, je obtížné pochopit, na co přesně členský stát upozorňuje. Spíše však souhlasím s Parlamentem v tom, že jde o chybný výklad výzvy, která jen uvádí, že uchazeči, kteří mají znalost jednoho nebo více dalších úředních jazyků na úrovni A2, mohou být podrobeni zkoušce z tohoto jazyka. Nejedná se o pokus zavést další prvek z hlediska jazykových požadavků, které musí každý uchazeč splnit.

113. Ze všech těchto důvodů jsem toho názoru, že první část tohoto žalobního důvodu musí být odmítnuta.

114. Pokud jde o druhou část žalobního důvodu, Španělsko tvrdí, že i kdyby mohla být znalost druhého úředního jazyka požadována, je stanovení úrovně B2 svévolné a nelze je odůvodnit. S ohledem na pracovní povinnosti, které budou řidiči muset po přijetí vykonávat, jak dokládá výčet uvedený v části II výzvy k přihlašování uchazečů, musí být jakékoli odůvodnění z hlediska služebního zájmu objektivně doloženo. Na tomto místě shledávám, že pracovní povinnosti vymezené v čl. 80 odst. 2 pracovního řádu ostatních zaměstnanců pro zaměstnance ve funkční skupině I se velmi liší od povinností, které platí pro ostatní funkční skupiny.

115. Parlament tvrdí, že právě úroveň B2 je úrovní, u níž se tradičně má za to, že představuje „uspokojivou znalost“, a jako taková se používá ve výběrových řízeních a jiných postupech výběru. Tato úroveň je navíc přiměřená potřebám služby, neboť pracovní povinnosti úspěšných uchazečů nelze chápat tak, že jsou omezeny na pracovní povinnosti stanovené ve výzvě k přihlašování uchazečů [69], neboť v ní uvedený seznam je orientační a není vyčerpávající.

116. Východiskem jakékoli analýzy této části žalobního důvodu musí být správný výklad slovního spojení „dostatečné znalosti dalšího jazyka Unie v rozsahu nezbytném pro výkon jeho pracovních povinností“, které je použito v čl. 82 odst. 3 písm. e) pracovního řádu ostatních zaměstnanců.

117. Snaží-li se Parlament tvrdit, že úroveň B2 by měla být *de facto* bez dalšího akceptována, neboť představuje to, co Parlament označuje za „tradiční“ výklad slova „dostatečný“, je podle mého názoru nutné tento argument odmítnout.

69 – Viz bod 25 výše.

118. Zaprvé tím, že klade důraz na jediné slovo („dostatečný“), Parlament nepřihlíží ke zbývající části ustanovení, podle níž musí uchazeč znalost prokázat „v rozsahu nezbytném pro výkon jeho pracovních povinností“. Ze své podstaty se pracovní povinnosti, které budou muset vykonávat uchazeči, kteří uspějí v jednom výběrovém řízení, mohou významně lišit od pracovních povinností stanovených v jiném řízení. Požadavek tudíž přirozeně nemůže být v každém případě totožný.

119. Zadruhé by byl argument Parlamentu přesvědčivější, pokud by slovo „dostatečný“ obsahovalo určitou vazbu na kategorie použité ve společném evropském referenčním rámci pro jazyky [70]. Ale není tomu tak. Tento systém klasifikuje úrovně znalostí do tří hlavních skupin, jmenovitě do skupin „uživatel základů jazyka“ (úroveň A), „samostatný uživatel“ (úroveň B) a „zkušený uživatel“ (úroveň C). Tyto skupiny představují objektivní hodnocení. Výraz „dostatečný“ je naopak hodnocením subjektivním. Aby nabyl významu, musí proto nalézt základ v určitém měřítku, u něhož lze provést hodnocení. Mám za to, že tímto měřítkem jsou potřeby dotyčného pracovního místa. Zkouška „univerzálního typu“ je v tomto kontextu zcela nevhodná.

120. Pokud jde o tvrzení Parlamentu, že stanovení požadavku na úrovni B2 lze v každém případě odůvodnit služebním zájmem, je samozřejmě správné, že Soudní dvůr akceptoval, že tento zájem může odůvodňovat to, co by jinak představovalo diskriminaci na základě jazyka. Současně však Soudní dvůr došel k závěru, že dotyčný zájem musí být objektivně odůvodněný a úroveň požadovaných jazykových znalostí musí být přiměřená skutečným potřebám služby [71]. V posledně uvedeném ohledu Soudní dvůr rozhodl, že rozdílné zacházení nesmí jít nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení sledovaného cíle, a že orgány jsou povinny vzájemně vyvážit legitimní cíl odůvodňující dotyčné omezení a cíl vybrat uchazeče s nejvyšší úrovní způsobilosti [72].

121. Pokud jde o otázku, zda existuje legitimní cíl, již jsem konstatovala, že uchazeči jsou povinni předložit doklady o své znalosti druhého úředního jazyka [73]. Nejeví se mi nepřiměřené snažit se měřit tyto znalosti odkazem na určité přijaté měřítko. To však neznamená, že tato požadovaná úroveň znalosti je sama o sobě přiměřená, a podle mého názoru je na Parlamentu, aby předložil důkazy na podporu svého argumentu, že úroveň B2 lze odůvodnit. V této souvislosti, jak správně poukazuje Španělsko, mohou primární pracovní povinnosti úspěšných uchazečů zahrnovat řízení vozidla, to znamená, že uchazeči musí být *kvalifikovaní profesionální řidiči*. V této souvislosti lze důvodně konstatovat, že požadavek, aby tito uchazeči investovali do získání jazykové kvalifikace na úrovni B2 čas v řádu mnoha hodin, který by mohl být až třikrát delší než jejich profesní odborná příprava na řízení vozidla [74], se může mírně řečeno jevit jako výstřední. Navíc požadavek, aby osoba, která bude po přijetí do orgánu odměňována na úrovni funkční skupiny I [75], předtím vynaložila výdaje na jazykové kurzy potřebné k získání znalosti jazyka na úrovni B2, by patrně vyžadoval konkrétní odůvodnění.

122. Jaké pracovní povinnosti by tedy měli řidiči přijatí v rámci uvedeného řízení plnit? Výčet v oddíle II výzvy k přihlášení uchazečů zdůrazňuje aspekty pracovní náplně, které zahrnují řízení vozidla nebo úkoly s řízením úzce související, což je zcela přirozené. Některé úkoly, například přeprava věcí a dokumentů a pošty a provádění nakládky a vykládky vozidel, budou zahrnovat jen malý, pokud vůbec nějaký kontakt s lidmi [76]. U jiných úkolů, například u přepravy významných osob, úředníků nebo jiných zaměstnanců a přepravy návštěvníků lze očekávat, že budou vyžadovat určité komunikační schopnosti. Je třeba připomenout, že prvně uvedené úkoly mají být vykonávány „v Bruselu, Lucemburku, Štrasburku a v ostatních členských státech a třetích zemích“.

70 – Viz výše bod 45 a následující.

71 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752, bod 88.

72 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752, body 93 a 94.

73 – Viz bod 110 výše.

74 – Viz body 46 a 47 výše.

75 – Současné úrovně odměn smluvních zaměstnanců jsou podrobně uvedeny na adrese https://epso.europa.eu/help/faq/2228_cs.

76 – Mají-li uvedené pracovní povinnosti skutečně provádět dotyční řidiči. Viz bod 141 níže.

123. Parlament však tvrdí, že pro získání plné představy o souvisejících úkolech nestačí vycházet jen ze seznamu pracovních povinností stanoveného ve výzvě k přihlašování uchazečů. Uvedený seznam byl pouze orientační. Může být zejména zapotřebí, aby řidiči přepravované osoby vítali a odpovídali na jejich otázky. Musí být také schopni porozumět pokynům, které jim budou vydávat jejich nadřízení, a komunikovat s řadou vnějších orgánů, například s policisty a celními úředníky.

124. V tomto ohledu bych chtěla uvést dvě poznámky. Zaprvé, jestliže má Parlament za to, že z hlediska pracovních povinností, které mají být vykonávány, je určitý úkol podstatný, lze důvodně očekávat, že to bude uvedeno při sestavování seznamu, jaký je obsažen v oddíle II výzvy k přihlašování uchazečů. Parlament nemůže jen říci, že vzhledem k tomu, že seznam není vyčerpávající, lze od uchazečů přirozeně očekávat i plnění jiných pracovních povinností. Uchazeči jsou legitimně oprávněni očekávat, že se při rozhodování o tom, zda podat přihlášku k účasti v dotčeném výběrovém řízení, mohou opřít o informace poskytnuté ve výzvě k vyjádření zájmu [77].

125. Stejně tak však nebylo možné požadovat, aby seznam, kterému předcházel výraz „např.“, upřesňoval každý aspekt úkolů, které stanoví. Uchazeči by měli chápat, že mohou existovat i další pracovní povinnosti, které doplňují ty, jež jsou uvedeny v seznamu. V tomto ohledu by bylo přirozené například očekávat, že při přepravě osob by měl být řidič schopen s nimi komunikovat a že by měl být schopen jednat s policistou, který vozidlo během jízdy zastaví. Vzniká pak otázka, jakou úroveň jazykových znalostí lze pro tyto účely přiměřeně očekávat.

126. Pokud jde o interní komunikaci, povinnosti odpovídající funkční skupině I, jak je stanoví článek 80 pracovního řádu ostatních zaměstnanců, poskytují určité vodítko ohledně způsobu, jakým by členové této funkční skupiny měli dle předpokladů plnit svou úlohu v rámci správy. K těmto pracovním povinnostem patří „[m]anuální nebo podpůrná správně technická činnost vykonávaná pod dohledem úředníků nebo dočasných zaměstnanců“. V takovém případě je mimořádně obtížné chápat, že je pro takové činnosti zapotřebí úroveň B2 – „dokáže porozumět hlavním myšlenkám složitých textů týkajících se jak konkrétních, tak abstraktních témat […]“. Vhodným měřítkem by pravděpodobně byla úroveň A2 – „rozumí větám a často používaným výrazům vztahujícím se k oblastem, které se ho/jí bezprostředně týkají …“.

127. Pokud jde o komunikaci s externími subjekty, jako jsou přepravované osoby popsané v bodě 122 výše a policisté a celní úředníci, je třeba mít na paměti, že otázka, kterou je třeba řešit ve vztahu k přiměřenosti, spočívá v tom, zda je dotčený požadavek přiměřený i nezbytný. Jakkoli mohou během pracovní činnosti řidiče nastat okamžiky, kdy by se v praxi mohla úroveň B2 – nebo i vyšší úroveň, pokud by bylo téma komunikace skutečně složité – ukázat jako *užitečná*, neznamená to, že tato úroveň je „nezbytná“. Podle mě tedy přiměřenou a nezbytnou úroveň v tomto kontextu představuje i úroveň A2.

128. S ohledem na vše výše uvedené mám za to, že druhé části žalobního důvodu Španělska by mělo být vyhověno.

77 – Obdobně viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752, bod 92.

Třetí a čtvrtý žalobní důvod: porušení článků 1 a 6 nařízení č. 1, článku 22 Listiny, čl. 1d odst. 1 a 6 služebního řádu a článku 82 pracovního řádu ostatních zaměstnanců z důvodu omezení volby druhého jazyka ve výběrovém řízení na tři jazyky (třetí žalobní důvod) a z důvodu omezení volby druhého jazyka pouze na angličtinu, francouzštinu a němčinu (čtvrtý žalobní důvod)

129. Těmito žalobními důvody, kterými je nejlépe zabývat se společně, Španělsko v zásadě tvrdí, že neexistuje právní základ pro omezení volby druhého jazyka ve výzvě k přihlašování uchazečů na tři jazyky a že v každém případě je stanovení povinné volby z anglického, francouzského a německého jazyka svévolné. Španělsko zejména tvrdí, že neexistuje legitimní cíl, který by omezení odůvodňoval: i za předpokladu existence takového cíle nebyl požadavek přiměřený a nebylo přihlédnuto k nutnosti vybrat ty uchazeče, kteří prokáží nejvyšší úroveň schopností.

130. Ačkoli Parlament akceptuje, že kterýkoli argument opírající se o služební zájem musí být objektivně zdůvodněn a musí být přiměřený, tvrdí, že jako takové odůvodnění poslouží skutečnost, že je nezbytné, aby byli uchazeči okamžitě schopni se zapojit do činnosti. Vzhledem k tomu, že angličtina, francouzština a němčina jsou v Parlamentu nejvíce používanými jazyky pro interní i externí komunikaci a zpracovávání spisů, jak výzva k přihlášení uchazečů výslovně uvádí, je tento požadavek odůvodněn na základě statistických údajů uvedených v části C oddílu IV. Byl vyvažován služební zájem a potřeby a schopnosti uchazečů, neboť bylo nutné zaručit, že uchazeči budou ovládat nejméně jeden z uvedených jazyků. Potřeba, aby byli uchazeči okamžitě schopni se zapojit do činnosti, je zvláště významná u smluvních zaměstnanců, neboť tito zaměstnanci mají být přijati jen na omezenou dobu.

131. Španělsko opírá třetí a čtvrtý žalobní důvod o i) nařízení č. 1, ii) Listinu a iii) služební řád a pracovní řád ostatních zaměstnanců. Základní prvek tvrzení Španělska se týká údajného diskriminačního zacházení na základě jazyka. Zdrojem takové diskriminace, pokud by byla prokázána, by byla série požadavků odvozených od postavení uchazečů jakožto smluvních zaměstnanců po jejich přijetí. Zásadní spornou otázkou v rámci těchto žalobních důvodů jsou podle mého názoru tedy pravidla, která upravují diskriminaci a která jsou stanovena v Listině, a zejména jejich konkrétní vyjádření v čl. 80 odst. 4) pracovního řádu ostatních zaměstnanců. Ve své následující analýze se proto na uvedený prvek zaměřím.

– Chybějící legitimní cíl

132. Výše jsem zmínila požadavek služebního řádu a pracovního řádu ostatních zaměstnanců, podle něhož by úředníci a ostatní zaměstnanci měli vykazovat znalost dvou úředních jazyků, jakožto požadavek představující politické rozhodnutí[78]. Neexistují žádné *travaux préparatoires*, které by odůvodňovaly základ takové politiky. Nejlépe to však lze pochopit podle situace, jež panovala v době přijímání služebního řádu v roce 1962. Je třeba si uvědomit, že v té době byly úřední jazyky omezeny na čtyři jazyky, přičemž ve třech z původních šesti členských států se používala buď výhradně, nebo běžně francouzština. V tomto kontextu je snadné chápat, že se ti, kdo připravovali předpisy, chtěli vyhnout situaci, kdy by se orgány mohly stát převážně frankofonní, neboť by mnoho úředníků nebo ostatních zaměstnanců hovořilo jen francouzsky. Měl by být tedy požadován další jazyk[79]. Bylo by tudíž možné tento přístup označit spíše za podporující začlenění než za vylučující.

78 – Viz bod 110 výše.

79 – Podobné odůvodnění lze patrně nalézt i pro ustanovení článku 27 služebního řádu, které uvádí, že „[ž]ádné pracovní místo nesmí být vyhrazeno státním příslušníkům určitého členského státu“.

133. Rovněž bych připomněla již zmíněné [80] zjištění Soudního dvora, podle něhož žádný orgán nevyužil možnosti stanovené článkem 6 nařízení č. 1, a to stanovit podrobnosti o užívání jazyků svými vnitřními předpisy. Služební řád a pracovní řád ostatních zaměstnanců se k této věci nevyjadřují: jinými slovy, nehovoří o žádných záležitostech, které je třeba zohlednit za účelem omezení volby jazyků. Neexistují tedy žádná explicitní kritéria, která by umožňovala omezit výběr druhého jazyka, ať již na tři jazyky uvedené ve výzvě, nebo na jiné úřední jazyky [81].

134. Soudní dvůr nicméně velmi jasně akceptoval, že omezení takového druhu, jaká stanoví výzva k přihlašování uchazečů, *mohou* být v určitých případech odůvodněná. Konkrétně došel k závěru, že zájem služby může představovat legitimní zájem pro účely čl. 1d odst. 6 služebního řádu, který dovoluje omezit obecný zákaz mimo jiné na základě jazyka podle odstavce 1 uvedeného článku. Je však nutné, aby bylo uvedeno objektivní odůvodnění a omezení bylo přiměřené [82]. Otázkou proto je, zda se lze v projednávané věci uvedených omezení dovolávat.

135. Dále se budu podrobněji zabývat otázkami týkajícími se přiměřenosti [83]. Pro účely tohoto stanoviska bych jen uvedla, že pokud jde o uvedený problém i o otázku, zda bylo předloženo objektivní odůvodnění, je na Parlamentu, aby to prokázal, neboť je tím účastníkem řízení, který se snaží odůvodnit výjimku z obecné zásady zákazu diskriminace. Je tudíž nutné určit, zda lze podložit důvody, které Parlament uvedl v části C oddílu IV výzvy k přihlašování uchazečů.

136. V této souvislosti Parlament klade značný důraz na to, že je nutné, aby byli pracovníci okamžitě schopni se zapojit do činnosti, jakmile budou přijati. Ve své žalobní odpovědi uvádí, že tato nutnost je ještě naléhavější s ohledem na omezenou dobu, na kterou mají být přijímáni smluvní zaměstnanci, jako jsou řidiči.

137. Tento argument podle mě vychází ze zásadně mylného výkladu. Výše jsem uvedla, že zaměstnanci, jako jsou řidiči, již nemohou být přijímáni jako úředníci, neboť to vylučuje služební řád. Musí být přijímáni jako smluvní zaměstnanci – za běžné situace, a to podle článku 3a pracovního řádu ostatních zaměstnanců [84]. Z ustanovení čl. 85 odst. 1 pracovního řádu ostatních zaměstnanců je jasné, že po prvním obnovení jejich smlouvy mají být tito zaměstnanci zaměstnáni *na dobu neurčitou*. V tomto ohledu se zařadí mezi úředníky, jejichž služební poměr může být ukončen pouze z důvodů uvedených v článku 47 služebního řádu, přičemž k hlavním z nich patří odstoupení nebo odchod do důchodu. *Nejsou v* postavení smluvních zaměstnanců přijatých podle článku 3b pracovního řádu ostatních zaměstnanců, jejichž pracovní poměr je podle článku 88 omezen na nejvýše šestileté období a v mnoha případech může být nebo bude kratší. Je proto naprosto nesprávné hovořit o dotčených zaměstnancích jako o osobách z nutnosti přijatých pouze na krátkou dobu [85]. Argument Parlamentu tak nevyhovuje zkoušce reality.

138. I pokud by se mělo předpokládat, že uvedený požadavek okamžitého zapojení do činnosti platí pro všechny zaměstnance jakéhokoli druhu, které orgány přijmou, stojí za to se zamyslet nad tím, co tento výraz může vlastně znamenat. Jeví se mi přirozené, že orgán EU stejně jako kterýkoli jiný zaměstnavatel hodlá přijmout zaměstnance, kteří jsou schopni začít pracovat okamžitě. To však nemusí nutně znamenat, zejména pokud jde o osoby, které mohou být přijaty na dobu neurčitou, že tito zaměstnanci musí být schopni v plném rozsahu plnit každý aspekt svých pracovních povinností již od prvního dne. Aby mohly nově přijaté osoby pracovat na požadované úrovni z hlediska všech aspektů svého pracovního místa, může být a obvykle také je poskytováno odborné vzdělávání.

80 – Viz bod 40 výše.

81 – Viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752, body 83 a 85.

82 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752, body 87 a 88.

83 – Viz body 144 až 150 níže.

84 – Viz bod 52 výše. Oddíl IX výzvy k přihlášení uchazečů potvrzuje, že dotčení zaměstnanci měli být přijati na základě uvedeného ustanovení.

85 – To se skutečně odráží v oddíle IX výzvy k přihlášení uchazečů, který uvádí, že druhé obnovení smlouvy bude na dobu neurčitou.

139. Pokud jde o tři jazyky specifikované v části C oddílu IV výzvy k přihlášení uchazečů, Parlament uvádí statistické údaje na základě jazykových znalostí, které vykázali zaměstnanci ve výročních hodnotících zprávách, a tyto údaje uvádí „uspokojivou“ znalost angličtiny u 92 %, francouzštiny u 84 % a němčiny u 56 %. Ačkoli to doprovodný text výslovně neříká, tato čísla lze považovat za relevantní zejména pro účely interní komunikace. Pokud jde o pracovní povinnosti u konkrétního pracovního místa, Parlament uvádí, že „primární pracovní povinností“ řidičů po jejich přijetí je přeprava poslanců Evropského parlamentu. Podle prohlášení poslanců z roku 2014 rozumělo 97 % poslanců angličtině, 61 % francouzštině a 37 % němčině. Na základě toho Parlament tvrdí, že volbu uvedených tří jazyků lze vysvětlit „potřebou, aby řidiči s poslanci Evropského parlamentu komunikovali co možná nejvíce v jazyce, kterému budou poslanci rozumět“. Pokud jde o členy diplomatického sboru a další významné osoby, Parlament uvádí, že nejvíce používaným jazykem je angličtina. Dodává, že francouzština je nejčastěji používaným jazykem v Bruselu, Lucemburku i Štrasburku, přičemž ve druhém ze jmenovaných měst má významnou úlohu i němčina.

140. Můj problém s tvrzením Parlamentu v tomto ohledu spočívá v tom, že patrně postrádá obecnou soudržnost. Pokud jde o užívání angličtiny v interní komunikaci, lze poukázat na to, že číslo 92 % se v podstatě blíží 100 % natolik, že se v praxi nejedná o významný rozdíl. Totéž by bylo možné říci, jakkoli v menší míře, pokud jde o francouzštinu, kde údaj činí 84 %. Nelze to však tvrdit o němčině, kde jde o 56 %. Pokud by byl přijat uchazeč, jehož druhým jazykem je němčina, hrozilo by, že téměř polovina jeho kolegů nebude schopna s ním komunikovat [86]. Nelze tudíž říci, že se znalostí jednoho ze tří dotčených jazyků by mohl mít úspěšný uchazeč jistotu, že bude schopen se svými spolupracovníky komunikovat.

141. Pokud jde o vlastní pracovní povinnosti, které mají dotyční řidiči vykonávat, Parlament na jednání jasně uvedl, že bez ohledu na seznam povinností stanovený v oddíle II výzvy k přihlašování uchazečů, nebudou ve skutečnosti muset zajišťovat přepravu pošty, neboť to je povinností jiných částí služeb Parlamentu [87]. Na dotaz, zda položka týkající se „vykonávání administrativních prací a logistické podpory“ znamená, že by řidiči museli vykonávat povinnosti administrativních pracovníků, Parlament uvedl, že nikoli, nebo – pokud by k tomu byli vyzváni – bylo by to jen mimořádně vzácné [88]. Na dotaz, proč by neměla být jako jeden z příslušných jazyků požadována nizozemština, neboť by prostě měla význam z hlediska pracovních povinností vykonávaných zejména v Bruselu [89], nebyl Parlament schopen poskytnout užitečnou odpověď.

142. Přejdeme-li k externí komunikaci, zdá se, že pokud jde o oblast, kterou Parlament označuje za „primární pracovní povinnost“, tedy přepravu poslanců Evropského parlamentu, je číselný údaj pro poslance Evropského parlamentu, kteří rozumění angličtině – která je také označována za nejvhodnější jazyk pro komunikaci s návštěvníky – mimořádně vysoký, neboť činí 97 %. Francouzština s 61 % by mohla být označena za „užitečnou“, nijak však nezaručuje, že bude komunikace zajištěna, zatímco němčina by s 37 % měla za následek to, že zbývajících 63 % přepravovaných osob se nebude moci domluvit. Uložený jazykový požadavek tak ztrácí smysl.

86 – Samozřejmě pokud k tomu nebudou moci využít jeho první jazyk.

87 – Parlament na jednání připustil, že seznam pracovních povinností řidičů byl vypracován způsobem, který označil za „obecný“.

88 – Pokud jde o to, co Parlament ve své žalobní odpovědi označuje za „zpracování spisů“, je uvedené stanovisko z jazykového hlediska nezvyklé. Tento výraz je zřejmě použit ve vysvětlení standardního formuláře úřadu EPSO pro požadavek na druhý jazyk v určitých oznámeních o výběrovém řízení. Bylo by možné říci, že jistý smysl tento výraz dává například u přijímání administrátorů. V anglickém znění výzvy k přihlášení uchazečů však byl uvedený výraz odstraněn a (je třeba předpokládat, že záměrně) nahrazen slovy „day-to-day work“ (běžné činnosti). Pravděpodobně se tak stalo na základě toho, že úkoly, které měli řidiči plnit, by rutinně (nebo vůbec) nezahrnovaly zpracování spisů. Tatáž úprava však nebyla provedena ani ve francouzském, ani v německém ekvivalentu tohoto textu: každý z nich zmiňuje „zpracování spisů“ („traitement des dossiers“, resp. „Bearbeitung von Akten“). Proto zdaleka není jasné, co měl Parlament na mysli. Zdá se mi však, že i) zpracování spisů musí skutečně jen velmi nepravděpodobně představovat běžnou součást povinností řidiče a ii) použití výrazu „day-to-day work“ v angličtině vlastně ve skutečnosti nic nedoplňuje, neboť sporné otázky se týkají jazyků, které lze požadovat od úspěšných uchazečů při výkonu jejich pracovních povinností, a tyto aspekty jsou již dostatečně zpracovány v odkazech na interní a externí komunikaci.

89 – Viz oddíl I výzvy k přihlášení uchazečů.

143. Z výše uvedeného vyplývá, že ačkoli cíl mohl být legitimní, z hlediska zájmu služby podle mého názoru postrádal jakékoli objektivní odůvodnění. Cíl by měl nalézt určitou oporu v realitě, a tento prvek podle mého názoru jasně chybí.

– *Přiměřenost*

144. V kontextu druhého žalobního důvodu jsem již uvedla, že při rozhodování o tom, zda je požadavek přiměřený, je nutné přihlédnout k potřebám dotčeného pracovního místa [90]. Podle mého názoru platí tatáž zásada i ve vztahu k třetímu žalobnímu důvodu. Vzhledem k tomu, že jsem dospěla k závěru, že neexistuje objektivní odůvodnění pro jazyková omezení, která stanoví výzva k přihlašování uchazečů, není nezbytně nutné zabývat se otázkou přiměřenosti. Pro úplnost se však této otázce budu stručně věnovat.

145. Učiním tak pomocí odkazu na dva body rozsudku Soudního dvora ve věci Itálie v. Komise [91].

146. Zaprvé v bodě 94 uvedeného rozsudku Soudní dvůr, který přihlédl k požadavku stanovenému v článku 27 služebního řádu úředníků, podle něhož by si orgány měly zajistit služby úředníků „s nejvyšší úrovní způsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti“, došel k rozhodnutí, že je povinností orgánů vzájemně vyvážit legitimní cíl odůvodňující omezení počtu jazyků výběrových řízení a cíl vybrat uchazeče s nejvyšší úrovní způsobilosti.

147. V tomto ohledu se Parlament snaží argumentovat, že vzhledem k tomu, že se povinnost vybírat osoby s nejvyšší úrovní způsobilosti týká jen úředníků a dočasných zaměstnanců [92], není výběr vysoce kvalitních uchazečů jako smluvních zaměstnanců relevantní otázkou.

148. Podle mého názoru toto tvrzení nemůže být správné. Pokud se pracovní řád ostatních zaměstnanců nevyjadřuje ke smluvním zaměstnancům, je důvodem skutečnost, že pracovní řád musí uznat možnost situací, kdy jsou tito zaměstnanci zapotřebí okamžitě pro výkon krátkodobých smluv a kdy otázka zní: „může danou práci vykonat tato osoba?“, a nikoli „patří tato osoba k těm, kdo jsou k výkonu této práce nejvíce způsobilí?“. Je tudíž třeba v pracovním řádu zajistit určitý stupeň pružnosti. Nemůže to znamenat, že požadavek hledat vysokou kvalitu má být v případě všech zaměstnanců tohoto druhu nějakým způsobem opomenut. Nevyžadují-li okolnosti jinak, orgány by se měly (naprosto stejně jako kterýkoli jiný zaměstnavatel) snažit přijímat zaměstnance s nejvyšší úrovní schopností vykonávat danou práci právě tak, jako by měly hledat zaměstnance s nejvyšší úrovní výkonnosti a bezúhonnosti. To je podle mého názoru naprosto samozřejmé.

149. Zadruhé v bodech 96 a 97 téhož rozsudku Soudní dvůr nejprve upozornil na skutečnost, že jazyky jsou pro úředníky orgánů tím, co nazval „základním prvkem jejich služební dráhy“, a že znalost třetího jazyka je významná pro jejich povýšení. Soud dospěl k závěru, že je na orgánech, aby vzájemně vyvážily legitimní cíl uvedený v bodě 146 výše a možnosti přijatých úředníků naučit se u orgánů jazyky, které jsou v zájmu služby nezbytné.

150. Toto odůvodnění nelze přenést do projednávané věci v plném rozsahu, neboť smluvní zaměstnanci nejsou způsobilí k povýšení. To však nijak neubírá na jeho významu, zejména z hlediska toho, že při úvahách o tom, zda je *nezbytné* ukládat takový jazykový požadavek, jaký je předmětem sporu v projednávané věci, by orgány měly mít vždy na paměti, že je možné zajistit zaměstnancům, které přijímají, jazykové vzdělávání, aby se naučili nový jazyk nebo aby si zlepšili svou znalost jazyka, který již ovládají. V projednávané věci nic nenaznačuje, že by se Parlament spornou otázkou z tohoto hlediska zabýval.

90 – Viz bod 119 výše.

91 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, C-566/10 P, EU:C:2012:752.

92 – Viz článek 27 služebního řádu, resp. čl. 12 odst. 1) pracovního řádu ostatních zaměstnanců.

– Dílčí závěry týkající se třetího a čtvrtého žalobního důvodu

151. Podstatou třetího žalobního důvodu je argument Španělska, podle něhož se Parlament tím, že ve výzvě k přihlášení uchazečů omezil volbu druhého jazyka, dopustil porušení unijního práva, konkrétně pak porušil pravidlo zakazující diskriminaci na základě jazyka. Pokud by omezení bylo méně restriktivní, bylo by možné (například) zařadit na seznam povolených druhých jazyků španělštinu.

152. Jak jsem však již uvedla, je jasné, že orgán, jakým je Parlament, *může* v tomto ohledu ukládat omezení, pokud existuje objektivní odůvodnění a je dodržena zásada proporcionality [93]. Požadavky, které tato omezení představovala v projednávané věci (nebo přesněji tvrzení Španělska, že v případě výzvy k přihlášení uchazečů nebyly tyto požadavky naplněny), jsou předmětem čtvrtého žalobního důvodu.

153. Snaží-li se však Španělsko svým třetím žalobním důvodem zavést do rovnice dodatečné prvky, překračuje tím podle mého názoru rámec toho, co je Soudní dvůr oprávněn učinit. Žaloba byla podána podle článku 263 SFEU. Toto ustanovení dává Soudnímu dvoru pravomoc „přezkoumávat legalitu aktů“, mimo jiné aktů Parlamentu, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám. Jakkoli by se mohlo stát, že výzva k přihlášení uchazečů by byla platná, pokud by byla volba druhého jazyka širší (nebo i užší), nejedná se o záležitost, o níž by Soudní dvůr mohl spekulovat, a tudíž ani o záležitost, v níž může Soudní dvůr vydat rozhodnutí [94].

154. Z toho důvodu mám za to, že třetí žalobní důvod musí být odmítnut.

155. Naopak, a to ze všech důvodů uvedených v bodech 132 až 150 výše, mám za to, že čtvrtému žalobnímu důvodu by mělo být vyhověno.

K dosahu návrhového žádání

156. Španělsko se domáhá nejen zrušení výzvy k přihlášení uchazečů samotné, ale i databáze úspěšných uchazečů, která byla vytvořena podle oddílu VIII. Připomíná, že zařazení do databáze nepředstavuje záruku přijetí, a že by tudíž nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání, pokud by měla být databáze zrušena. Pokud by databáze byla zachována, byla by zachována i nelegálnost výzvy k přihlášení uchazečů, a to možná i po neomezenou dobu.

157. Parlament tvrdí, že práva uchazečů, jejichž jména byla do databáze zadána, jsou uvedenou zásadou skutečně chráněna, a podle jeho tvrzení se toto stanovisko odráží i v judikatuře tohoto Soudního dvora i Tribunálu.

158. Je pravda, že ve svém rozsudku ve věci Itálie v. Komise Soudní dvůr rozhodl, že legitimní očekávání kandidátů ve sporných výběrových řízeních v uvedené věci znamenala, že nebylo namístě výsledky těchto výběrových řízení zpochybňovat [95]. Soudní dvůr tudíž samotná oznámení o výběrových řízeních zrušil a současně ponechal výsledky v platnosti.

159. Tribunál v sérii následných rozsudků učinil totéž [96].

93 – Viz bod 134 výše.

94 – Viz rovněž bod 169 níže.

95 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, C-566/10 P, EU:C:2012:752, bod 103.

96 – Viz rozsudky ze dne 12. září 2013, Itálie v. Komise, T-142/08, nezveřejněn, EU:T:2013:422, bod 51; ze dne 12. září 2013, Itálie v. Komise, T-164/08, nezveřejněn, EU:T:2013:417, bod 51; ze dne 12. září 2013, Itálie v. Komise, T-126/09, nezveřejněn, EU:T:2013:415, bod 49; ze dne 12. září 2013, Itálie v. Komise, T-218/09, nezveřejněn, EU:T:2013:416, bod 37; ze dne 16. října 2013, Itálie v. Komise, T-248/10, nezveřejněn, EU:T:2013:534, body 45 až 51; ze dne 24. září 2015, Itálie a Španělsko v. Komise, T-124/13 a T-191/13, EU:T:2015:690, bod 151; ze dne 17. prosince 2015, Itálie v. Komise, T-275/13, nezveřejněn, EU:T:2015:1000, bod 133; ze dne 17. prosince 2015, Itálie v. Komise, T-295/13, nezveřejněn, EU:T:2015:997, bod 191; ze dne 17. prosince 2015, Itálie v. Komise, T-510/13, nezveřejněn, EU:T:2015:1001, bod 162; a ze dne 15. září 2016, Itálie v. Komise, T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, bod 213.

160. V jednom ze svých dřívějších rozsudků [97] Tribunál věnoval určitý čas analýze postavení uchazečů v dotčeném výběrovém řízení. Upozornil zejména na skutečnost, že uchazeči vynaložili určitou míru úsilí při přípravě na výběrové řízení, které bylo uspořádáno na základě oznámení, jež uchazeči považovali za platné. Skutečnost, že se dlouho po skončení výběrového řízení zjistilo, že v návaznosti na rozsudek vydaný v jiné, ačkoli podobné věci je toto oznámení protiprávní, nemohla narušit jejich legitimní očekávání [98].

161. Pro stanovisko Tribunálu v uvedené věci mám jisté pochopení. Nicméně se mi jeví jako zásadní, že zde uvedený názor byl přijat méně než rok po rozsudku Soudního dvora ve věci Itálie v. Komise [99]. V době přípravy stanoviska v projednávané věci od tohoto data uplynulo více než pět let. Nelze uvažovat o tom, že by uvedená legitimní očekávání nadále trvala po neomezenou dobu. Souhlasím tudíž se stanoviskem, které předložilo Španělsko. Databáze by proto měla být zrušena spolu se samotnou výzvou k přihlášení uchazečů.

Závěrečné poznámky

162. Před tím, než vyslovím závěr, chtěla bych uvést následující připomínky.

163. Zaprvé nehledě na dlouhou sérii rozsudků uvedených v poznámkách pod čarou 95 a 96 výše se zdá, že určité orgány [100] v úzké spolupráci s úřadem EPSO nadále pořádaly otevřená výběrová řízení a výběrové postupy, které v příslušných oznámeních nebo výzvách k vyjádření zájmu ukládaly v podstatě podobné požadavky týkající se druhého jazyka uchazečů a v souvislosti s těmito požadavky používaly v podstatě podobné formulace [101]. Činily tak na základě toho, že i v případě, že bude výzva k přihlášení uchazečů zrušena v následném řízení, v němž bude napadena u soudů EU, výsledky v podobě seznamu úspěšných uchazečů zrušeny nebudou.

164. V Evropské unii, která se řídí zásadami právního státu, se mi takové jednání ze strany některých jejích orgánů jeví být naprosto nepřijatelné. Mělo by okamžitě skončit.

165. Zadruhé, pokud jde o jazyky zvolené Parlamentem ve výzvě k přihlášení uchazečů jako druhý jazyk, nebyla volba angličtiny, francouzštiny a němčiny ničím novým. Tatáž kombinace již byla úspěšně napadena v řadě věcí, které projednával tento Soudní dvůr a Tribunál [102]. Zdá se však, že přinejmenším v některých novějších výběrových řízeních úřad EPSO od tohoto přístupu upustil a nahradil jej režimem, v němž si uchazeči mohou jako druhý jazyk zvolit kterýkoli z úředních jazyků (a mohou navrhnout i více než jeden). Jakmile uplyne příslušná lhůta, bude pět jazyků, které uchazeči uvedli nejčastěji, po přezkumu z hlediska potřeb služby prohlášeno za druhé jazyky pro účely výběrového řízení. Uchazeč, který žádný z těchto jazyků neuvedl, bude vyloučen [103]. Podle mého názoru může mít takový systém řízený poptávkou dvě výhody. Zaprvé může lépe reagovat na znalosti, které uchazeči skutečně mají. Zadruhé se vyhne (dle mého názoru dosti závažnému) nebezpečí, které představuje sporný režim v projednávané věci a které spočívá v tom, že zařazením požadavku angličtiny, francouzštiny a němčiny jako druhého jazyka se používání těchto jazyků v rámci orgánů upevní jako neměnné, pokud ne nastálo, pak nejméně na značnou dobu. Také bych podotkla, že

97 – Rozsudek ze dne 16. října 2013, Itálie v. Komise, T-248/10, nezveřejněn, EU:T:2013:534, body 45 až 51.

98 – Viz bod 48 rozsudku.

99 – Rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, C-566/10 P, EU:C:2012:752.

100 – Chtěla bych zdůraznit, že se tak stalo v rámci výjimky ze strany Soudního dvora.

101 – Viz bod 58 výše.

102 – Viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise, C-566/10 P, EU:C:2012:752 a věci citované v poznámce pod čarou 96 výše.

103 – Viz oznámení o otevřeném výběrovém řízení – EPSO/AD/338/17 – administrátoři (AD 5) (Úř. věst. 2017, C 99A, s. 1); oznámení o otevřeném výběrovém řízení – EPSO/AST-SC/06/17 – administrativní pracovníci (SC 1 a SC 2) (Úř. věst. 2017, C 377A, s. 1); a oznámení o otevřeném výběrovém řízení – EPSO/AD/356/18 – administrátoři (AD 5) (Úř. věst. 2018, C 88A, s. 1).

u jednoho z těchto výběrových řízení [104] byla procenta odpovědí následující: pro angličtinu 97,86 %, pro francouzštinu 51,30 %, pro španělštinu 27,98 %, pro italštinu 26,73 % a pro němčinu 19,33 % [105]. Tento výsledek podle mě naznačuje, že by bylo neuvážené automaticky poskytovat němčině takové přednostní postavení, jaké jí bylo v minulosti přiznáváno. U uvedeného režimu však spatřuji i nejméně jednu potenciální nevýhodu, neboť neposkytuje jistotu uchazečům, kteří se připravují na výběrové řízení a jejich druhý(é) jazyk(y) se nakonec nemusí dostat mezi jazyky vybrané pro další postup. O tuto otázku však v projednávané věci nejde a já se jí záměrně nebudu dále zabývat.

166. Obecněji řečeno, v bodě 119 jsem naznačila, že „univerzální" přístup je pro účely určení úrovně jazykových znalostí potřebné pro řidiče v projednávané věci nevhodný. Totéž podle mého názoru platí i pro způsob, jakým jsou celkově stanovovány jazykové požadavky v otevřených výběrových řízeních a výzvách k vyjádření zájmu.

167. Je tomu tak zejména v případě, kdy je nutné, aby uchazeči, až budou přijati do zaměstnání, vykonávali specifický úkol nebo řadu úkolů. V případě podávání přihlášek týkajících se dočasných zaměstnanců, kteří mají pracovat v novém dílčím útvaru, který bude odpovídat za regionální rozvoj v horských oblastech Řecka, by odůvodnění ustanovení, podle něhož by uchazeči jako jeden z jazyků měli ovládat řečtinu, obvykle nepředstavovalo velký problém. Totéž bude platit například pro výběrová řízení na překladatele nebo právníky lingvisty, kteří musí překládat do určitého jazyka.

168. Uznávám, že u obecných výběrových řízení je tento úkol složitější. Stále však platí, že jakékoli omezení musí sledovat objektivní cíl a musí být přiměřené. V tomto ohledu bych chtěla uvést dvě poznámky. Zaprvé primárním účelem jakéhokoli výběrového řízení nebo postupu je – s výhradou případných jiných zvláštních požadavků týkajících se jazyka uvedených v určitém konkrétním případě – vybrat nejlepší uchazeče na dané pracovní místo, tedy uchazeče s nejvyšší úrovní způsobilosti [106]. Z tohoto pohledu budou jazykové požadavky orgánu, který provádí nábor, nebo úřadu EPSO, který jedná jako zástupce orgánů, druhotné. Musí být tedy přizpůsobeny tak, aby naplňovaly uvedený primární cíl.

169. Zadruhé jakýkoli rozhodovací proces zahrnuje vymezení hranic a podle mého názoru nelze výzvu k přihlášení uchazečů kritizovat jen za to, že se tak snaží učinit prostřednictvím požadavku, aby uchazeči ovládali jeden ze tří druhých jazyků. Složitější je otázka, kde by měla být hranice stanovena. Pokud by měly být stanoveny jen dva jazyky, odůvodnění takové volby by se mi nejevilo v každé situaci jako nemožný úkol, vyžadovalo by to však konkrétní přezkum a výslovné odůvodnění v každém jednotlivém případě. Naopak by nebylo realistické stanovit tuto úroveň zbytečně vysokým počtem – například povinností výběru z nejméně deseti jazyků. Odpovídající postup bude vyžadovat pečlivé uvážení v každém jednotlivém případě a má-li být stanovený počet přiměřený, měl by být důvodný. Uvedu-li jen jeden příklad, pokud statistické údaje, z nichž požadavek vychází, uvádějí, že znalost jazyka „A" je 26,3 % a znalost jazyka „B" je 25,7 %, bude obtížné a pravděpodobně nemožné odůvodnit začlenění jazyka „A" a vyloučení jazyka „B".

104 – EPSO/AD/356/18 – administrátoři (AD 5). Viz https://epso.europa.eu/apply/job-offers/news/3189_languages-candidates-2018-graduate-administrators-competition_cs.

105 – V dalších dvou výběrových řízeních byly příslušné číselné údaje následující: [v EPSO/AD/338/17 – administrátoři (AD 5)] angličtina 97,31 %, francouzština 52,07 %, španělština 27,29 %, italština 26,83 % a němčina 18,69 % (viz https://epso.europa.eu/apply/job-offers/news/2533_languages-candidates-graduate-administrators-2017-competition_cs) a v EPSO/AST-SC/06/17 – administrativní pracovníci (SC 1 a SC 2) angličtina 91,16 %, francouzština 56,82 %, italština 31,27 %, španělština 26,22 % a němčina 9,99 % (viz https://epso.europa.eu/apply/job-offers/news/2893_languages-candidates-secretaries-clerks-2017-competition_cs).

106 – Přijímání úředníků viz článek 27 služebního řádu a obecně viz bod 148 výše.

K nákladům řízení

170. Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že mám za to, že Soudní dvůr by měl vyhovět návrhovému žádání Španělska na základě všech žalobních důvodů kromě třetího žalobního důvodu, měl by Parlament uhradit náklady řízení.

Závěry

171. S ohledem na výše uvedené úvahy jsem toho názoru, že by Soudní dvůr měl:

– zrušit výzvu k vyjádření zájmu Smluvní zaměstnanci – Funkční skupina I – řidiči (Ž/M) – EP/CAST/S/16/2016EP spolu s databází zřízenou podle oddílu VIII této výzvy a

– uložit Evropskému parlamentu náhradu nákladů řízení.

PŘÍLOHA

Společný evropský referenční rámec pro jazyky

Společné referenční úrovně

ZKUŠENÝ UŽIVATEL	C2	Snadno rozumí téměř všemu, co si vyslechne nebo přečte. Dokáže shrnout informace z různých mluvených a psaných zdrojů a přitom dokáže přednést polemiku a vysvětlení v logicky uspořádané podobě. Dokáže se spontánně, velmi plynule a přesně vyjadřovat a rozlišovat jemné významové odstíny dokonce i ve složitějších situacích.
	C1	Rozumí širokému rejstříku náročných a dlouhých textů a rozpozná implicitní významy textů. Umí se plynule a pohotově vyjadřovat bez zjevného hledání výrazů. Umí jazyka užívat pružně a efektivně pro společenské, akademické a profesní účely. Umí vytvořit srozumitelné, dobře uspořádané, podrobné texty na složitá témata, čímž prokazuje ovládnutí kompozičních útvarů, spojovacích výrazů a prostředků koheze.
SAMOSTATNÝ UŽIVATEL	B2	Dokáže porozumět hlavním myšlenkám složitých textů týkajících se jak konkrétních, tak abstraktních témat včetně odborně zaměřených diskusí ve svém oboru. Dokáže se účastnit rozhovoru natolik plynule a spontánně, že může vést běžný rozhovor s rodilými mluvčími, aniž by to představovalo zvýšené úsilí pro kteréhokoliv účastníka interakce. Umí napsat srozumitelné podrobné texty na širokou škálu témat a vysvětlit své názorové stanovisko týkající se aktuálního problému s uvedením výhod a nevýhod různých možností.
	B1	Rozumí hlavním myšlenkám srozumitelné spisovné vstupní informace (input) týkající se běžných témat, se kterými se pravidelně setkává v práci, ve škole, ve volném čase atd. Umí si poradit s většinou situací, jež mohou nastat při cestování v oblasti, kde se tímto jazykem mluví. Umí napsat jednoduchý souvislý text na témata, která dobře zná nebo která ho/ji osobně zajímají. Dokáže popsat své zážitky a události, sny, naděje a cíle a umí stručně vysvětlit a odůvodnit své názory a plány.
UŽIVATEL ZÁKLADŮ JAZYKA	A2	Rozumí větám a často používaným výrazům vztahujícím se k oblastem, které se ho/jí bezprostředně týkají (např. základní informace o něm/ní a jeho/její rodině, o nakupování, místopisu a zaměstnání). Dokáže komunikovat prostřednictvím jednoduchých a běžných úloh, jež vyžadují jednoduchou a přímou výměnu informací o známých a běžných skutečnostech. Umí jednoduchým způsobem popsat svou vlastní rodinu, bezprostřední okolí a záležitosti týkající se jeho/jejích nejnaléhavějších potřeb.
	A1	Rozumí známým každodenním výrazům a zcela základním frázím, jejichž cílem je vyhovět konkrétním potřebám, a umí tyto výrazy a fráze používat. Umí představit sebe a ostatní a klást jednoduché otázky týkající se informací osobního rázu, např. o místě, kde žije, o lidech, které zná, a věcech, které vlastní, a na podobné otázky umí odpovídat. Dokáže se jednoduchým způsobem domluvit, mluví-li partner pomalu a jasně a je ochoten mu/jí pomoci.